Vaandeldrager

Jaargang 42 - september 2026 - nummer 152

Foto-impressie 85 jaar GFPI

De IJzeren Sergeant

Het uniform van Lkol Brouwer

Colofon

Jaargang 42, nummer 152
De Vaandeldrager verschijnt 3 keer per jaar in een oplage van 450 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 152
Vrijdag 13 november 2026.

Website:
www.fuseliers.nl

Redactieadres:
Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 0889 - 515682 (alleen di en do van 08.00 tot 13.30 u)
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Hoofdredactie:
Willem Verweij, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:
Luc Vermeulen, Kol der Fus b.d
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:
Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus Björn Wijnen
S1 en Regimentskapitein: Kap der Fus Daan Dame
Communicatieadviseur: Anniek van Pelt
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Melanie Giesen-Schuurmans
Bataljonsfotograaf: Jos Wassink
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels - van de Vorst
VOSIBGRPI: Lkol der Fus Arjan Luijten
VVVGFPI: Bgen der Fus Roland de Jong
VVOGFPI: Kap der Fus René Bergen Henegouwen
Genootschap: Nelleke Swinkels - van de Vorst
Vriendenkring Westenberg: Adj b.d. Joop de Lange
Algemeen redacteur: Richard van de Velde

Fotografie (tenzij anders vermeld):
Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voorpagina:
Een Fuselier van de Acie slingert zich over een bergmeer tijdens de oefening Rising Tiger.

Vormgeving & Druk:
G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

ISSN: 2468-7871

© Copyright:
Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

17 Pantserinfanterie Bataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuur-wapens, mortieren en antitankwapens. Ook be-schikt de infanterie over geavanceerde communi-catie- en laserapparatuur en allerlei soorten nacht-zichtapparatuur.

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

www.fuseliers.nl

www.facebook.com/17painfbatGFPI

www.instagram.com/17_painfbat_gfpi

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Inhoud

Van de Redactie 2
Van de Regimentscommandant 2
Van de Stichting Brigade en Garde 3
In memoriam 4
Vereniging Van Veteranen GFPI 5
Reünie 30 Jaar IFOR-2 in Rotterdam 7
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene 8
De IJzeren Sergeant – Finding Sergeant Hendrickson 8
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene 11
Gedenkboekje van het 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 151) 11
Fuseliers toen en nu…..! 12
Vrienden van de Westenbergkazerne 13
Reunie Vrienden van de Westenbergkazerne 2026 13
Genootschap Vrienden van de Fuseliers 14
Genootschap Vrienden van de Fuseliers op pad in VughtFort Isabella en Kasteel Maurick als historisch decor 14
Bataljonsnieuws 16
Bataljonsstaf 16
Functieoverdracht Bataljons- en Regimentsadjudant 16
Battlegroup ontvangt invasiekoord in Tilburg 16
Overhandiging nieuw vaandeldoek 16
Traditiedag 2026 17
Veteraan in de klas 17
Nationale Dodenherdenking 17
81 jaar vrijheid Den Haag 20
Sergeant-majoor Niels ontvangt zilveren medaille 20
Fighter Lion 20
Rhino bokaal voor vierde jaar op rij 21
Fuseliers finishen 108e Nijmeegse Vierdaagse 21
Onthulling IJzeren Sergeant in Herpt 22
A "Tijger" Compagnie 22
Rising Tiger 22
Tiger Attack 23
B "Eagle" Compagnie 24
Beëdiging te Oirschot 24
Vorming met resultaat 25
Normandië herdenkingsreis 26
C "Beren" Compagnie 27
Eenheid 4 op Interflex 27
Inzet EUMAM ATFT-C Ccie Ehd5 28
D "Springbok" Compagnie 29
BRT-1 EUMAM 29
EUMAM Tac Ex en Trench Ex 30
Trainingsweek 7 & 8 EUMAM 31
Long Range Antitank (LRAT): voorwaarts in vernieuwing 32
Delta Springbokken op Tilburgse Defensiedag 34
Schietoefeningen Verkenningspeloton 34
Uit de museumvitrine 35
Het uniform van Luitenant-kolonel der Fuseliers J.G. Brouwer 35

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het Nationaal Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg (vfonds). Vfonds kan mede dank zij inkomsten uit loterijen jaarlijks 200 initiatieven steunen die, vanuit de lessen getrokken uit oorlog en conflict, bijdragen aan onze sterke democratische rechtsstaat en vreedzame samenleving. Uw deelname aan deze loterijen wordt daarom van harte aanbevolen.

Van de Redactie

Tekst: Kolonel der Fuseliers b.d. Willem Verweij

Tijdmachine

Wanneer u deze Vaandeldrager ontvangt is de grootse Reünie "85 jaar Garderegiment Fuseliers Prinses Irene" al weer verleden tijd. Terwijl ik dit redactioneel artikel schrijf mag ik mij (en ik hoop ook u) nog verheugen op dat grootse evenement. Toch kondig ik al aan dat in dit nummer op de middenpagina een foto-impressie van de reünie en viering zal zijn opgenomen. Ik hoop dat u allen een geweldige dag heeft (gehad). Het organisatiecomité en het bataljon hebben in ieder geval hun uiterste best gedaan om u allen een prachtige dag te bezorgen; waarvoor vanaf deze plaatse onze hartelijke dank! In de volgende vaandeldrager een meer uitgebreide terugblik op deze heugelijke dag.

Traditiehandhaving en Oefenen voor vechten en winnen!

Ons bataljon heeft zich ingespannen om van de komende reünie een succes te maken en heeft daarnaast ook nog andere Regimentszaken om zich om te bekommeren. Ook is de afgelopen maanden intensief geoefend om de taken als een gevechtseenheid uit te voeren en paraat te zijn voor opdrachten die het opgedragen kan krijgen. In deze Vaandeldrager een impressie van deze activiteiten.

Herman Wesselink

Voor hen die gediend hebben op de Westenbergkazerne bij het toenmalige 13 Pantserinfanteriebataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene is Herman Wesselink een bekende naam en zelfs een begrip.
Hij was uiteindelijk de chef-hofmeester van de officiersmess van de Westenbergkazerne en een van de medeoprichters van de "Vrienden van de Westenbergkazerne". Voor zijn enorme inzet voor het Regiment heeft hij de "Gouden Fuseliersspeld" ontvangen.
In de rubriek "Fuseliers toen en nu….!" een uitgebreid verslag van het leven van Herman Wesselink (door Melanie)

Ons Museum 70 jaar jong!

Het tastbare verleden van ons Regiment is uitgestald in ons Museum; en dat al meer dan zeventig jaar. In dit nummer weer een bijdrage vanuit "de Museumvitrine". Dit keer een impressie aan de hand van een geschilderd portret van Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. J.G. Brouwer. Het artikel geeft een gedegen beeld van het leven en de militaire carrière van de overste.
Dank aan Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. van Dijk voor zijn artikel.

Inleverdatum kopij Vaandeldrager 153

Het is ons voornemen Vaandeldrager 153 begin december 2026 uit te geven. Kopij is echter welkom vanaf heden. De uiterste inleverdatum is vrijdag 13 november 2026.

Wij wensen u veel leesplezier met deze Vaandeldrager!

Van de Regimentscommandant

Tekst: Regimentscommandant Luitenant-kolonel der Fuseliers Björn Wijnen

Beste regimentsgenoten,

De afgelopen maanden hebben we als regiment en bataljon opnieuw niet stilgestaan. En opnieuw hebben onze Fuseliers laten zien waartoe zij in staat zijn. Met professionaliteit, flexibiliteit en een sterke drive hebben zij op verschillende plekken en onder uiteenlopende omstandigheden mooie resultaten neergezet.

Inzet

Onze C Compagnie had met de laatste twee rotaties de eer om de Nederlandse bijdrage aan INTERFLEX af te sluiten. Daarmee is de cirkel mooi rond: onze Beren verzorgden immers ook de allereerste Nederlandse bijdrage aan deze missie. Daarnaast leverde de Ccie met een eenheid van pelotonsgrootte ook nog een specifieke bijdrage aan EUMAM (EU Military Assistance Mission in support of Ukraine).

Tegelijkertijd verzorgde de volledige D-compagnie onder de vlag van EUMAM de *basic recruit training* van onze Oekraïense kameraden, die inmiddels al geruime tijd vechten voor vrede, vrijheid en onze gemeenschappelijke waarden.

Ongeacht de specifieke uitdagingen per rotatie, was er één duidelijke overeenkomst: onze Fuseliers van de Ccie en Dcie maakten indruk op onze internationale partners door de wijze waarop zij hun taken uitvoerden. Goed werk!

Gereedstelling

Voor de A en B Compagnie stonden de afgelopen maanden vooral in het teken van het verder versterken van onze ge-

reedheid en getraindheid. De Acie heeft tijdens de grootste Landmachtoefening sinds jaren laten zien uit het juiste hout gesneden te zijn om in het allerhoogste geweldspectrum te kunnen vechten én winnen. Tijdens deze oefening werd de compagnie met overtuiging gevalideerd op niveau 4.

De Bcie heeft ondertussen stevig doorgepakt met de trainingsfocus op niveau 1 tot en met 3. Veel nieuwe, jonge regimentsgenoten zijn de afgelopen maanden opgenomen in de eenheid én in onze regimentsfamilie. Het is mooi om te zien hoe snel dit team zich ontwikkelt tot een volwassen gevechtseenheid die – als je het mij vraagt – al snel iedere klus aan kan.

Regimentsbeleving en kameraadschap

Een bijzonder moment daarin was de jaarlijkse herdenkings- en vormingsweek in Normandië. Juist daar wordt zichtbaar hoe vorming, training en regimentsbeleving elkaar kunnen versterken. De week draagt bij aan de teamvorming van de compagnie, de individuele vorming van onze jonge Fuseliers én aan het versterken van onze trots op de eenheid en het regiment.

Onze DIG-dragers spelen hierin een cruciale rol. Het was prachtig om te zien hoe zij ook dit jaar weer volledig integreerden binnen de compagnie en hun ervaringen deelden met onze jongere Fuseliers. Misschien lijkt dat vanzelfsprekend, maar dat is het allerminst. Juist de verbinding tussen generaties Fuseliers maakt ons regiment uniek binnen de Landmacht.

Vernieuwing

Ook op het gebied van vernieuwing stonden we niet stil. Op 1 april is ons bataljon versterkt met nieuwe UAS- en Counter-UAS-capaciteiten. De eerste concrete stappen in de implementatie zijn inmiddels duidelijk zichtbaar. Nieuwe Fuseliers zijn al voortvarend aan het werk binnen het UAS-peloton op bataljonsniveau en ook binnen onze compagnieën worden de UAS-groepen verder versterkt en geformaliseerd. Daarmee bouwen we voort op de ingeslagen weg, om succesvol te blijven voor het moderne gevechtsveld. Als regiment willen we niet alleen volgen wat er verandert, maar vooroplopen in het ontwikkelen van onze gevechtskracht. Sterk in de strijd en voorwaarts in vernieuwing.

Trots

Als ik terugkijk op de afgelopen maanden, zie ik vooral een regiment dat in beweging is. Een regiment dat tegelijkertijd inzet, gereedstelling, vernieuwing en traditie weet te verbinden. Dat lukt alleen dankzij de inzet van al onze Fuseliers: van jong tot oud, van actief dienend tot onze DIG-dragers en veteranen, en van de mensen die dagelijks op de voorgrond staan tot degenen die vaak buiten het zicht hun belangrijke bijdrage leveren voor ons mooie regiment.

Daar mogen we trots op zijn.

Na een intensieve periode hebben we inmiddels het zomerverlof achter de rug. Hopelijk heeft iedereen de gelegenheid gehad om op te laden, tijd door te brengen met familie en vrienden en nieuwe energie op te doen. Nu pakken we de draad weer op. De wereld om ons heen vraagt om een sterke, goed getrainde en hechte eenheid. En precies dat is waar wij als Fuseliers voor staan!

Voorwaarts! Volo et Valeo!

Uw Regimentscommandant

Van de Stichting Brigade en Garde

Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d.
Voorzitter Stichting Brigade en Garde

Mei een maand van herdenken en waardering

Jaarlijks staan we als Fuseliers op 4 mei stil bij onze gevallenen. Dat doen we op de Dam in Amsterdam, in Loenen, Gouda en op nog veel meer plaatsen. Op 5 mei vieren we onze vrijheid en op 8 mei herdenken we de bevrijding van Den Haag door de Prinses Irene Brigade. Bij al deze herdenkingen en vieringen spreken we onze waardering uit voor onze Oud-strijders en onderstrepen we en dragen we uit: "Freedom is not Free". Vrijheid is een kostbaar goed, waar we als Nederlanders heel dankbaar voor moeten zijn en goed op moeten passen. Wat kost die vrijheid dan? De regering moet voldoende budget (momenteel 2%, groeiend naar 3,5% van ons BNP) voor onze Krijgsmacht beschikbaar stellen en wij als militairen moeten zorgen dat onze eenheden getraind zijn en de juiste motivatie hebben om indien nodig ons hoogste offer te brengen. Inmiddels beseft (na 30 jaar bezuinigen) heel Nederland – vooral door de oorlog in Oekraïne en de houding van President Trump – dat vrijheid een groot en kostbaar goed is.

Waardering Melanie Giesen-Schuurmans

Het was mooi om tijdens onze laatste vergadering op 27 mei onze Melanie te verrassen en in het zonnetje te zetten voor al het werk dat zij als vrijwilliger voor ons Regiment doet.

82e Herdenking Invasie in Normandië

Op 6 juni werd in Arromanches herdacht dat de invasie 82 jaar geleden werd uitgevoerd. Het was weer een mooie herdenking, met een mooi programma omheen georganiseerd voor de parate Fuseliers over deze cruciale fase in de Tweede Wereldoorlog en de rol van onze Prinses Irene Brigade. Daarnaast was ook de koorduitreiking aan jonge Fuseliers op het strand weer zeer indrukwekkend en ook weer onder grote publieke belangstelling.

Nationale Veteranendag helaas gecanceld vanwege de hitte

Volgens mij had een deel van het programma (voor gezonde mensen) echt wel door kunnen gaan, maar er is helaas anders besloten: HET ALTERNATIEF is:
Kameraden zoek elkaar daarom op voor mooie gesprekken bij de reünies bij onze eenheden, waarvan er ook in de tweede helft van dit jaar weer veel gepland zijn (kijk op www.fuseliers.nl)
Ook zijn er mooie ontmoetingen mogelijk tijdens de viering van 85 jaar GFPI op 28 augustus en op lokale veteranen bijeenkomsten.

Functieoverdracht Regimentsadjudant

Op 7 juli droeg Adjudant Peter Bakkes zijn functie als Regimentsadjudant tevens Bataljonsadjudant over aan Adjudant Stefan Meppelink. Wij willen Peer Bakkes ontzettend bedanken voor zijn niet aflaatbare inzet voor ons Regiment. Het zijn voor Peer en zijn gezin weer "tropenjaren" geweest, maar altijd stond hij voor het Regiment en vooral de mensen klaar! Het was mooi dat Peer de eerste was die als dank onze Regimentswaardering mocht ontvangen. Gefeliciteerd, zeer terecht en nogmaals veel dank! We wensen ook zijn opvolger Stefan Meppelink heel veel energie, succes en vooral ook plezier in deze functie toe en we zien uit naar een goede samenwerking.

Steunfonds Prinses Irene uit kameraadschap

Ook dit jaar zijn wij als bestuur van het Steunfonds Prinses Irene en Generaal Noothoven van Goorfonds blij dat we weer mensen van GFPI kunnen helpen, die "tussen de wal en het schip dreigen te vallen". Als je na een missie of andere uitzending niet lekker in je vel zit, waardoor je verslaafd raakt aan gokken, drank of drugs, etc. zoek dan hulp om ervan af te komen en om eventuele schulden op te lossen. Helaas merken we bij de kameraden die zich bij ons melden, dat ze eigenlijk eerder hadden moeten komen, maar meestal kunnen we toch helpen. Zo zijn we ook dit jaar weer (anoniem) met acht kameraden aan het werk om het leven op de rails te houden of weer te krijgen.
Mocht je dit mooi werk vinden, denk dan aub eens aan een donatie.

Website beheerder

De afgelopen jaren is onze Regimentswebsite beheerd door mensen van ons bestuur en uit de bataljonsstaf. Op zich ging dat wel goed, maar als je verder vooruit wil kijken en wil blijven innoveren, heb je toch echt een ervaren webbeheerder nodig. Daarom zijn wij blij jullie te kunnen melden dat we onze mede-Fuselier Lkol b.d. Ed van Ommen bereid hebben gevonden dit op te pakken.

Museumnieuws

Op woensdagen is ons museum nog steeds te bezoeken, wel aanmelden via de website anders kom je de kazerne niet op. Daarnaast is een groot deel van de collectie inmiddels gedigitaliseerd met veel dank aan Hans onze conservator; het is een digitaal bezoek waard.

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene en van overig delen van ons regiment. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Mogen zij rusten in vrede!

De heer/Mevrouw	Datum overlijden	Plaats overlijden
VOSKNBPI		
Mevr. M.Gelissen-Martens	8 april 2026	Beek (L)
Genootschap		
Dhr. A.Grootenhuis	15 maart 2026	Ommen

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal Roland de Jong, adres via secretariaat.
Secretaris: Luitenant-kolonel b.d. Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: VVVGFPI@fuseliers.nl
Penningmeester/ledenadministratie: Corné Brands, Bijsterveldenlaan 72, 5045 ZV Tilburg. Tel: 06-40727265. E-mail: brandsacm@tele2.nl
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene
Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

Tekst: Brigadegeneraal der Fuseliers Roland de Jong
Voorzitter Vereniging van Veteranen GFPI

Terwijl half Nederland nog in binnen- of buitenland vakantie aan het vieren is, nadert de deadline voor deze column met grote snelheid. Op het moment van schrijven tikt de thermometer een vrolijke 36 graden Celsius aan en vertoont mijn bureau in Amersfoort gelijkenis met een oven. Maar in het kader van 'doorgaan waar anderen stoppen' motiveer ik mezelf om toch weer wat over de VVVGFPI voor jullie op papier te zetten. De warmte heeft deze zomer overigens vaker een rol van betekenis gespeeld, ook voor de veteranen, maar daarover later meer.

Herdenkingen

Op 4 mei staan we traditiegetrouw tijdens de Nationale Dodenherdenking stil bij alle Nederlandse slachtoffers -burgers en militairen- die zijn omgekomen in de Tweede Wereldoorlog en in oorlogssituaties en vredesoperaties nadien. Als bestuur van de VVVGFPI zijn we dit jaar aanwezig geweest bij de herdenkingen in Amsterdam, Loenen en op de Grebbeberg. Stuk voor stuk allemaal waardige ceremonies, waarbij het bekladden van ons Nationale Monument op de Dam in schril contrast staat en geen enkele pas geeft. Op zaterdag 5 september zullen wij in Roermond aanwezig zijn bij de jaarlijkse herdenking bij het Nationaal Indië-Monument.

PTSS-Protocol

Tijdens het overleg op 22 juni in de Tweede kamer over de Veteranennota werd duidelijk dat er binnenkort een vernieuwd PTSS-protocol wordt ingevoerd. Vanaf de invoering in 2008 van een PTSS-protocol bleek dat deze voornamelijk leidde tot verlagingen van de invaliditeitspercentages van veteranen en dienstslachtoffers. Iets waartegen door veel militaire oorlogs- en dienstslachtoffers (MOD) individuele bezwaarschriften werden ingediend. Het leidde ertoe dat Defensie diverse commissies instelde om het protocol en de inschattingsmethode voor de mate van invaliditeit te evalueren. Een commissie onder leiding van voormalig Hoofd Directie Personeel Hans Leijh kwam in 2016 al met aanbevelingen die nu, tien jaar later, worden overgenomen in een vernieuwd protocol. Belangrijk is dat in het nota-overleg van 22 juni de minister van Defensie Dilan Yesilgüz desgevraagd heeft toegezegd dat alle ca. 2000 MOD's die de afgelopen periode onder het 'oude' protocol gekeurd zijn, aan de hand van het nieuwe protocol opnieuw bezien worden. Minister Yesilgüz: "Die veteranen hoeven daarvoor niet zelf een aanvraag in te dienen. De doelgroep wordt hierover geïnformeerd." Wordt dus vervolgd.

Nederlandse veteranendag 2026

Kent iedereen de flauwe mop van Sam en Moos die naar Parijs gingen? Ze gingen niet… Nou dat is ook min of meer van toepassing op de NLVD dit jaar. Na de nodige voorbereidingen door Melanie en Corné vertrokken op donderdag 25 juni Melanie, Youri, Christel en Emil richting Den Haag. Na een behoorlijke rit kwamen ze aan op het Malieveld en werd met de collega's van 42 BLJ de gezamenlijke tent opgebouwd. De huiskamer voor onze veteranen tijdens de NLVD. Het opbouwen ging vlot, in minder dan 2 uur stond alles, mede door de extra hulp van Youri en Christel van de A-cie waarvoor dank namens de VVVGFPI. We hadden dit jaar een perfecte plek met gras voor de deur dus eindelijk een keer geen stofbende bij warm weer. En warm was het. Zo warm dat op vrijdag 26 juni het bericht kwam dat de festiviteiten goeddeels zouden worden afgelast vanwege de hitte. In eerste instantie dachten we dat het alleen het defilé betrof, wat al een deceptie was omdat er vorig jaar ook geen defilé was geweest in verband met de toen gehouden NAVO-top in Den Haag. Helaas bleek echter dat ook alle activiteiten op het Malieveld gecanceld waren. Na veel ongeloof en verwondering kwam uiteindelijk het bericht dat we op de zaterdag de boel weer konden afbreken. Die klus was snel geklaard, maar de kater bleef bij ons als VVVGFPI en alle veteranen langer hangen. Dat het defilé geen doorgang zou vinden was nog wel begrijpelijk aangezien hier nog een fysiek element bij komt kijken, maar om nu het hele Malieveld te cancelen… De vraag is of de landelijke en plaatselijke bestuurders niet een beetje zijn doorgeschoten in hun voorzichtigheid en geen enkel vertrouwen meer

hebben in de zelfredzaamheid van de mensen. Als dit de opmaat wordt voor de toekomst, dan vrees ik met het oog op de klimaatverandering dat we in de zomer nog weinig festiviteiten gaan hebben en zullen we eens kritisch moeten gaan kijken naar de datum van de NLVD. Afijn, na deze bespiegeling hoop ik in ieder geval dat in 2027 de NLVD wel doorgaat en dat we elkaar daar zullen treffen en gezamenlijk een Calvados kunnen drinken op het Regiment en de VVVGFPI.

Reünie B-team 11(NL)MECHBAT RHvS – SFOR 10

Een verslag van Kolonel b.d. Joost Doense. Vijfentwintig jaar nadat B-team 11 (NL) Mechbat RHvS vanuit Dutchbase Bugojno deelnam aan de SFOR 10 missie in Bosnië-Herzegovina, kwamen op 10 juli 2026 oud-teamleden bijeen in de regimentsruimte Congleton. Hoewel helaas niet iedereen erbij kon zijn, waren alle eenheden van het team vertegenwoordigd. Het werd een mooie middag. Foto's gingen rond, oude verhalen werden opnieuw verteld en nieuwe verhalen werden gedeeld. Er werd veel gelachen, maar er was ook ruimte voor de minder leuke herinneringen en voor een moment van stilte: met gepast respect werden de teamleden herdacht die ons inmiddels zijn ontvallen. Daar hoort ook Kanonnier Bas Alsemgeest bij. Weliswaar niet van het team maar overleden bij een ongeval op de dag dat wij het commando overnamen en zal dus voor altijd deel van ons zijn. De reünie bewijst dat banden die toen ontstonden er na 25 jaar nog steeds zijn, in veel gevallen zelfs nog hechter. Mooi om elkaar weer te ontmoeten, te horen waar we nu staan en samen terug te kijken op een missie die, ondanks dat er best wel uitdagingen waren, vooral wordt herinnerd als een mooie en bijzondere periode waar je de rest van je leven met plezier en trots op terugkijkt.

Oproep reunies 2027

Het bestuur VVVGFPI moet vóór 1 oktober a.s. de reünies en activiteiten in 2027 aanmelden bij Staf CLAS. De volgende eenheden hebben volgend jaar een lustrum en willen misschien een reünie of activiteit ondersteund door de VVVGFPI organiseren (evt. met thuisfront) en daarbij gebruik maken van de geldende (financiële) regelingen en bijvoorbeeld de Regimentsmess Congleton (uiteraard in overleg).

- SFOR 1 / Acie (reeds aangemeld; datum volgt)
- SFOR 1 / 2e Mrpel
- ISAF / TFE 2 Deh Rawod
- ISAF / TFE 2 Tarin Kowt
- ISAF / TFU 2 HQ-coy (reeds aangemeld; voorkeur vrijdag 09 juli)
- ISAF / TFE4 Ehd 3.1 ("pel Knoben" reeds aangemeld; datum volgt)
- OP Interflex 2022-Q4 (let op: geen of beperkt recht op financiële compensatie)

Ook de eenheden die geen lustrum vieren kunnen natuurlijk gewoon een reünie of activiteit organiseren. Voor aanmelding en / of verdere info: vvvgfpi@fuseliers.nl

Wisseling Regimentsadjudant

Namens de VVVGFPI wil ik Peer Bakkes bedanken voor de prettige samenwerking in de afgelopen jaren en vooral ook feliciteren met de Regimentswaardering in Zilver (CLAS) voor zijn bijzondere verdiensten voor het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Zijn opvolger, Stefan Meppelink, wensen wij veel succes toe en we kijken uiteraard uit naar een goede en zeer noodzakelijke samenwerking.

Blik vooruit

Op het moment van schrijven, staan we aan de vooravond van de viering van de 85e verjaardag van ons regiment. Op 28 augustus vieren wij dat groots, waarbij we onze jaarlijks reünie koppelen aan deze dag. In mijn volgende column zal ik op deze viering terugblikken. Op maandag 11 jan 2027 viert het regiment alweer haar 86e verjaardag. Alle koordgerechtigde veteranen zijn daarbij (na aanmelding via de website) van harte welkom. Tevens vindt dan de (hybride) Algemene Ledenvergadering VVVGFPI plaats.

Uw voorzitter

Reünie 30 Jaar IFOR-2 in Rotterdam

Vanwege zijn spier- en zenuwziekte ALS kon Fuselier Noel Daalman niet aanwezig zijn op de reünie in Oirschot op 10 april jl. Noel was boordschutter 25 mm in het eerste peloton "Zwijnen" van de Bravo-compagnie / B-team. Stoere verhalen delen met zijn maten van het eerste- en derde peloton "Lord of Discipline" over de tijd in Bosnië, dertig jaar geleden, onder het genot van een biertje was er dus niet bij voor hem.

Al tijdens de reünie in Oirschot werden de eerste tekenen al duidelijk dat er iets op komst was. Een filmpje op Facebook versnelde het geheel. In tijd van nog geen drie dagen was er toestemming om Noel te verrassen met een bezoek van een YPR-765 met een 25mm erop. Het wapensysteem waarop Noel in zijn tijd in Oirschot en Bosnië heer en meester was.

Woensdagmiddag 22 april was het dan zover. Een trekker oplegger, met daar bovenop de YPR, reed door Rotterdam-Lombardijen. Zo 'n gevaarte was een bezienswaardigheid van de bovenste plank. Het komt niet dagelijks voor dat een pantservoertuig door de straten van Rotterdam gaat rijden. Een tweetal Fuseliers, waaronder de toenmalige bataljonscommandant, gingen naar het verpleeghuis "de Twee Bruggen" waar Noel al een aantal jaren op een goede manier wordt verzorgd. Onder wat valse voorwendselen werd hij naar beneden gebracht. Daar aangekomen hoorde hij het als muziek in zijn oren klinkende geluid van een rijdende YPR-765. Het geluid wat hij vele malen heeft gehoord tijdens zijn tijd bij de Koninklijke Landmacht.

Tot zijn nog grotere verrassing zag hij zijn zoon en broer boven op de YPR plaats hadden genomen. De verrassing was nu helemaal compleet. Noel kon zijn zoon en broer een volledige uitleg geven over de 25mm.

Wat volgde was een geweldig uurtje voor Noel, zijn zoon en broer en voor vele andere personen zoals bewoners en personeel van het verpleeghuis, medeveteranen uit zijn eenheid van 30 jaar geleden, Rotterdamse veteranen, pers, en een heleboel kinderen uit de buurt.

Het was geweldig om te zien dat de inzet en toewijding van diverse mensen, speciale dank voor Herman, en organisaties kan leiden tot zoiets moois voor een collega Fuselier en veteraan.

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Contactpersoon: Nelleke Swinkels – van de Vorst
Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres: nellekeswinkels@gmail.com. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857. Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.
Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

De IJzeren Sergeant – Finding Sergeant Hendrickson

Tekst: Richard van de Velde

Foto: Jos Wassink

Op woensdagmiddag 1 april 2026 vond aan de Bakkersdam in Herpt een indrukwekkende onthulling plaats van het herdenkingsmonument De IJzeren Sergeant. Militairen, veteranen, vertegenwoordigers van gemeenten, jeugdburgemeesters en vele belangstellenden kwamen samen om stil te staan bij een bijzonder en ontroerend verhaal dat zijn oorsprong vindt in de Tweede Wereldoorlog, maar pas decennia later een onverwacht vervolg kreeg.

Het monument herinnert aan sergeant Reinier Arnoldus Dirk Hendriksen, militair van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene. Zijn persoonlijke geschiedenis verbindt de inzet van de Prinses Irene Brigade in het Land van Heusden en Altena met een opmerkelijke vondst, die ruim 55 jaar later zou uitgroeien tot een internationale speurtocht en uiteindelijk leidde tot een bijzondere hereniging van een familie met een tastbaar oorlogsreliek.

Bij de ceremonie was een afvaardiging aanwezig van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, de Alfa Compagnie. Het regiment leverde bovendien een zichtbare bijdrage met militaire voertuigen, wat het geheel een extra indrukwekkend karakter gaf en de historische verbondenheid tastbaar maakte.

De bewuste armband (Foto:Wil Gulpen)

Een vondst bij Bakkersdam

Eind september 2000 vindt de tienjarige Willem-Wouter Dijkstra bij graafwerkzaamheden in de dijk bij Bakkersdam, ten noorden van Herpt, een zilveren armband. Samen met zijn vader zoekt hij naar oorlogsresten wanneer de armband uit de grond tevoorschijn komt. Al snel is duidelijk dat het om een militair identificatiesieraad gaat. Dergelijke armbanden werden vooral door geallieerde militairen gedragen als extra herkenningsteken.

Een artikel in het Brabants Dagblad en aandacht in het televisieprogramma Man Bijt Hond brengen de vondst onder de aandacht van een breed publiek. Veteranenorganisaties, ambassades van Canada en Noorwegen en diverse Nederlandse instanties worden benaderd. Er komen aanwijzingen, maar geen definitieve identificatie. De zoektocht lijkt vast te lopen.

HENDRICKSON, Reginald—RNA 25 B2, sil
bracelet found in WWII foxhole near Meus
River. Engraving includes Oshawa, Ontaric
and the name Peg. Owner or family sough
return. *Wayne R. Morgan*, 11332 Clarkman
Santa Fe Springs, California USA 90670,
562-863-1600 sosvalvejob@hotmail.com.

Gedeelte van tekst in tijdschrift

Tot 4 mei 2016, de dag van de Nationale Dodenherdenking, wanneer de Amerikaanse oud-marinier Wayne Morgan, verbonden aan genealogische netwerken in de Verenigde Staten, bericht: "I've got him." Zijn oproep in het Canadese militair-historische tijdschrift Legion is gelezen door Jim Hendrickson, zoon van de gezochte soldaat.

Het nummer 2582 op de armband blijkt het legernummer te zijn. De letters R.N.A. staan voor Royal Netherlands Army. "Reg 43" verwijst naar het jaartal waarin de armband is gemaakt en Reg is de Britse naam voor Reinier.
De armband heeft eindelijk weer een gezicht.

Van Zoeterwoude naar Canada

Reinier Arnoldus Dirk Hendriksen werd geboren op 25 december 1902 in Zoeterwoude, in een tuindersgezin. In 1928 emigreerde hij naar Canada om bloembollen te verkopen. Hij "verengelste" zijn naam en trouwde met een Ierse vrouw en kreeg drie dochters en twee zonen.

De economische crisis maakte het gezin kwetsbaar. In februari 1941 kreeg Renier de oproep om zich als dienstplichtig militair te melden en kwam terecht bij het Nederlandse leger in ballingschap, het zogeheten "Free Dutch Army". Na een korte opleiding vertrok hij naar het Verenigd Koninkrijk en werd in Wolverhampton geplaatst bij de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de Nederlandse eenheid die onder Brits bevel zou deelnemen aan de bevrijding van West-Europa.

Reinier volgde een commando-opleiding en ontwikkelde zich tot een bekwaam onderofficier. In september 1944 landde hij met de Aanvullingstroepen van de brigade in Normandië en werd ingezet in Frankrijk, België en Nederland. Reinier werd ingedeeld bij Gevechtsgroep III. Hij werd bevorderd tot soldaat eerste klasse, vervolgens tot korporaal en op 27 januari 1945 tot sergeant.

Reinier op het strand in januari 1945, tijdens acties van de Brigade op Walcheren (Bron: Nationaal Archief)

Gevechtsgroep III bij Heusden en Herpt

In het voorjaar van 1945 kreeg de Prinses Irene Brigade de opdracht de zuidelijke Maasoever te bewaken tussen Heusden en Engelen. De Duitse troepen lagen verschanst in Het Land van Heusden en Altena en de Bommelerwaard.

Gevechtsgroep III lag in twee perioden in stelling bij de dijk bij Herpt en Heusden: van 10 tot en met 22 april en van 26 april tot en met 6 mei 1945. In deze periode werd intensief geschoten; munitieresten en verslagen bevestigen de hevigheid van de beschietingen over en weer. Waarschijnlijk verloor Reinier in deze dagen zijn zilveren armband in de dijk bij Bakkersdam.

Tussen 23 en 26 april 1945 nam de brigade bovendien deel aan de zware gevechten rond Hedel. Ook Reinier was hierbij betrokken. Voor zijn inzet ontving hij een persoonlijk ondertekende tevredenheidsverklaring van Prins Bernhard.

Reinier op 7 november 1944 in actie in de buurt van Alphen en Riel. Bewapend met een stengun. Om zijn linker pols de armband. (Bron: Nationaal Archief)

Terug naar Canada

Na de Duitse capitulatie bezocht Reinier zijn familie in Zoeterwoude en vierde de bevrijding mee. Daarna keerde hij terug naar Canada, waar hij eervol ontslag kreeg.

Volgens zijn zoon Jim had Reinier moeite om opnieuw te wennen aan het burgerleven. Toch bouwde hij samen met zijn zoon Reginald een bestaan op met een klussenbedrijf, gespecialiseerd in tuinonderhoud.

Als gevolg van langdurig roken overleed Reinier in 1968 in Oshawa, 66 jaar oud.

De armband keert terug

Na de identificatie in 2016 werd via het Ministerie van Defensie en archiefdiensten het volledige personeelsdossier van Reinier beschikbaar. Toevallig bevonden dochter Mary, haar echtgenoot Joe Schuringa en kleinzoon Darren zich in juni 2016 in Nederland. In Herpt ontmoetten zij de familie Dijkstra en bezochten samen de vindplaats van de armband.

In oktober 2016 werd het sieraad in Canada, nabij Toronto, officieel overhandigd aan zijn dochter Mary en zoon Jim, in aanwezigheid van vele familieleden. Het is nu eigendom van een nazaat met de naam Reginald.

Herinnering en betekenis

Het herdenkingsmonument (Foto Wil Gulpen)

De IJzeren Sergeant staat symbool voor de inzet van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene in het Land van Heusden en Altena. Maar het monument vertelt ook een persoonlijk verhaal: dat van een emigrant die terugkeerde om zijn vaderland te bevrijden, een onderofficier die zijn manschappen leidde onder vijandelijk vuur en een familie die na zeventig jaar een tastbare herinnering terugkreeg. Het verhaal van “Sergeant Hendrickson” verbindt Nederland en Canada, verleden en heden, oorlog en vrijheid.

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVVGFPI. Contactpersoon Lkol Benjamin Hoeberichts, p/a 17 Painfbat GFPI VOSIB, Postbus 33, 5688 ZG Oirschot. Tel. 06-15006790. E-mail: VOSGRPI@Fuseliers.nl
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. VVVGFPI

Gedenkboekje van het 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 151)

Tekst: Theo Masselink

Noot van de redacteur: de navolgende tekst is onveranderd en integraal overgenomen van het originele document.

Thuisreis en aankomst in Holland, persoonlijke belevenissen en Demobilisatie

Op 3 maart 1950 stappen de mannen van het Bataljon weer op de trein en maken de reis naar Batavia, om van daaruit naar de haven van Tandjong Priok te worden gebracht en daar aanschouwen ze de boot waarmee zij de thuisreis gaan maken. Het is het Australische m.s. Georgic van 27.500 Brt. Het is een schitterend schip en niet te vergelijken met de Tabinta. Iedereen wordt in mooie hutten ondergebracht van verschillende afmetingen.

Bron: SS Maritime – ssMaritime.com/Georgic.htm. Foto: Allan Green Collection, Victoria, Australia.

Het is wel erg warm op dit schip, zoals men eigenlijk niet geschikt voor de tropen. De verzorging is echter prima, er wordt in ploegen gegeten aan keurig gedekte tafels en de bediening is een luxe welke men niet gewend was. Het is alleen een Engels georiënteerde keuken die in het begin enige problemen oplevert, maar men past zich snel aan. Als ontbijt fresh rolls, gestoofde niertjes, gebakken lever en meer van dat English food. Er was ook gelegenheid tot het aankopen van bepaalde behoeften zoals sigaretten.

Er wordt gevaren in omgekeerde route van de heenreis die drie jaar geleden plaats vond, echter zonder het aanlopen van Sabang. Het aantal passagiers dat aan boord is bedraagt 2018 personen, terwijl de bemanning bestaat uit 493 personen. Er kunnen nog brieven worden geschreven die bij de volgende aanloophaven Aden op de post gaan. Er wordt onderling veel gepraat over de thuiskomst en ieder heeft zo zijn eigen voorstelling daarover.

Een ding is zeker, onze vrienden aan boord hebben het er heelhuids van afgebracht, 43 anderen van ons Bataljon zullen dat nooit meer kunnen zeggen. Zij blijven achter op de Erevelden van Java en dat mag ook nooit worden vergeten!

Op 13 maart,na de eerste 3930 zeemijlen, wordt de haven van Aden aangedaan en is er gelegenheid van boord te gaan en in korte tijd de stad te bezichtigen. Die zelfde avond worden de trossen weer los gegooid en begint de reis van vier dagen via de Rode Zee en het Suez kanaal naar Port Said.

Het volgende stuk tot Suez bedraagt 1306 zeemijlen, na het Suez kanaal komt Post Said en deze afstand is 85 zeemijlen. Als daar weer het nodige is ingenomen komen wij op de Middellandse Zee waar het een stuk koeler wordt en kunnen de Europese uniformen worden aangetrokken. Dat is weer een vreemd gevoel.

Tot aan Gibraltar zijn het dan 1912 zeemijlen en dan komt uiteraard de Noordzee. Het laatste stuk tot Rotterdam dat zijn 1368 zeemijlen.

Als dan de Nederlandse kust in zicht komt staat iedereen zich te vergapen. Op 27 maart 1950 is het grote moment aangebroken want dan komt het m.s. Georgic aan te Rotterdam. Er zijn eerst nog wat problemen wegens de grote diepgang van het schip, maar dat wordt opgelost. Met drie

sleepboten wordt het schip dwars tegen de kade aan geduwd. Iedereen neemt afscheid van elkaar. Vooral zij die meer dan drie jaar met elkaar hebben opgetrokken. Zij beloven elkaar ooit nog eens te zullen ontmoeten. Wanneer dat zal zijn is voorlopig een vraagteken.

De militaire kapel op de kade gaat spelen en er wordt nog een toespraak gehouden en daarna verlaten de manschappen het schip via de loopplank en wordt er weer voet op Nederlandse bodem gezet. Het is even wennen aan de temperatuur. In een grote loods wordt iedereen opgevangen en ingedeeld om met de juiste bus naar huis te worden gebracht.

De bus waarin ik meereisde heeft lange tijd nodig gehad om Steenderen te bereiken omdat de eersten ergens in Drenthe aan de beurt waren en vervolgens op een aantal adressen in het Overijsselse, waarna Gelderland aan de beurt kwam.

Het was dan ook al bijna avond geworden toen de touringcarchauffeur de Covikseweg in stuurde. Op dat moment had ik het niet meer. Zo dadelijk zou ik ze allen terugzien. Bijna drie jaar was ik weggeweest. Ik wilde wel janken, maar heb me goed gehouden. Ik zag ze staan: oma, vader, moeder, alle zes broers, zus en nog wat buren.

Fuseliers toen en nu…..!

Tekst: Melanie Giesen-Schuurmans

In deze rubriek wil ik graag iemand aan het woord laten die een verleden heeft bij het Regiment en nu lid is van de VVVGFPI.
Hoe gaat het nu met deze persoon? Wat doet hij/zij tegenwoordig en wat is zijn/haar band met het Regiment?
Dit keer is het de beurt aan: **Herman Wesselink**

Kennismaking en persoonlijke achtergrond:
Mijn naam is Herman Wesselink. Ik ben geboren in 1935 te Diepenveen en in een warm, liefdevol gezin samen met twee broers en een zus grootgebracht.

Wij woonden toen tegenover de Stegeman vleeswarenfabriek in Diepenveen, waar ik na mijn jeugd geprobeerd heb slager te worden. Mijn dienstplicht, lichting 55-5, heb ik vervuld in Stroe, toen nog "Legerplaats De Wittenberg" bij een verbindingsbataljon. Vanwege mijn slagersachtergrond werd ik hofmeester. Na mijn diensttijd heb ik mijn vrouw Wietske leren kennen waar ik in 1957 mee ben getrouwd . We hebben 7 kinderen op de wereld gezet die inmiddels ook weer kinderen hebben (13 kleinkinderen) en ook weer kinderen hebben (10 achterkleinkinderen) waar ik trots op ben.
Wietske is door een gemene ziekte gegrepen en op 26 oktober 2011 overleden. Ik zal haar nooit vergeten. Ik woon nu samen met Riet. Ondanks mijn leeftijd, 91, kan ik me nog met veel plezier bezighouden met modelbouw.

Wat is uw band met het Regiment? :
Op een gegeven moment deed de mogelijkheid zich voor om als burgermedewerker op de Westenbergkazerne bij 13 Painfbat GFPI te Schalkhaar een baan te krijgen als hofmeester in de officiersmess. Ik solliciteerde en de baan werd mij gegund. Ik kreeg het enorm naar mijn zin. Na verschillende functies te hebben vervuld werd ik uiteindelijk chef-hofmeester Officiersmess.

Herinneringen aan de diensttijd bij het Regiment:
In het kader van saamhorigheid werd er voor de familie binnen het bataljon ook veel geregeld, mijn kinderen kwamen toendertijd dus ook vaak op de kazerne. Af en toe op zondag Frühshoppen, het sinterklaas en kerstfeest. We hadden zelfs een carnavalsvereniging "De Wechelervröters" waar ik de adjudant van de Prins mocht zijn. De naam Wechelervröters betekent Wechelervroeters en is ontleend aan het feit dat de raad van 11 bestond uit militairen die geregeld in het boscomplex, Wechelerveld achter de Westenbergkazerne, moesten oefenen en veel graven.
Drie van mijn zoons werden ook geïnteresseerd in een militaire baan bij Defensie, Rene en Hans in de logistiek en Louis bij de infanterie (KCT).

Als je ouder wordt lijkt de tijd steeds sneller te gaan, ik kan me nog goed herinneren dat de colonnes met de YP-408 en YA-314 de poort uit reden naar de oefenterreinen in Sennelager, Vogelsang en Bergen-Hohne. Regelmatig werd ik gemilitariseerd en ging ter ondersteuning mee.

Ook bezocht prinses Irene het Bataljon in de Westenbergkazerne en tijdens oefeningen te velde.
Ik vind en vond het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene met haar tradities een fantastische eenheid, de kameraadschap, hechte onderlinge verbondenheid, vertrouwen, 'can do' en het voor elkaar klaar staan, daar wordt je blij van.
Vroeger werd er op de vrijdagmiddag na het appèl, in het kader van de weekafsluiting, de Mess geopend en gezamenlijk nog een drankje(s) genuttigd. Vanwege de late thuiskomst werd dat niet altijd door het thuisfront als prettig ervaren.

Een hoogtepunt voor mij was o.a. de viering van het 50-jarig bestaan van de Irene Brigade. Het idee werd in 1990 geboren om een estafette te organiseren om het invasiekoord over de opmarsroutes van de Brigade, vanaf de aanvalsstranden in Arromanches via de route die toendertijd bevochten, is naar Den Haag te brengen. Ik mocht in het kernteam deze operatie helpen organiseren en tijdens de uitvoering meelopen. Een fantastisch, zwaar en emotioneel evenement.

Wat ik ook een hoogtepunt vind en trots op ben is dat ik de onderscheiding van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, in 1991, de gouden Fuseliers speld heb gekregen.

In 1992 is i.v.m. de reorganisatie de traditie van de Fuseliers overgegaan naar 17 Painfbat in Oirschot. 13 Painfbat werd opgeheven en de Westenbergkazerne afgestoten, ik mocht als laatste de poort verlaten.
Vervolgens heb ik samen met kapitein bd Henny Meijerink, spontaan initiatief, het idee bedacht om een jaarlijkse reünie te organiseren, de vrienden van de voormalige Westenbergkazerne te Schalkhaar waar ik het voorzitterschap van op me nam.

Het voorzitterschap heb ik vanwege mijn leeftijd een tijd geleden los gelaten. Afgelopen jaar, op 9 april, heeft de 35e reünie op landgoed Bronbeek plaatsgevonden. Wederom een zeer geslaagde reünie, alle lof voor het huidige bestuur. Ik werd die dag door het bestuur naar voren gehaald en benoemt tot erelid.

Ik koester warme herinneringen aan het werken bij en voor het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene en verheug me op de viering van het 85-jarig bestaan van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene op 28 augustus 2026.

Vrienden van de Westenbergkazerne

Secretariaat: Gert Krijnsen, Willem Kesstraat 11, 7425GK Deventer
Contact: E-mail: krijnsen@hotmail.com. Tel: 06-51828451

Reunie Vrienden van de Westenbergkazerne 2026

Tekst: Majoor der Fuseliers John Lagaune

Op 9 april 2026 werd voor de 35ste keer een reünie georganiseerd voor Vrienden van de Westenbergkazerne. Op de Westenbergkazerne was het 13de Pantserinfanteriebataljon Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene gelegerd. Uitgenodigd waren officieren, onderofficieren, TS-ers en burgerpersoneel. Ditmaal vond de reünie niet plaats in de Officierskantine van Legerplaats Oldebroek. Dit i.v.m. de verhoogde staat van paraatheid van deze operationele kazerne. Daardoor zijn wij uitgeweken naar het Koninklijk Militair Tehuis voor oud-militairen Bronbeek in Arnhem. Een pracht locatie om in de Kumpulan deze reünie te organiseren. Op deze middag waren 85 personen naar Arnhem afgereisd voor de jaarlijkse bijeenkomst.

De ontvangst was koffie met spekkoek. Onze voorzitter Joop de Lange opende de middag met een woord van welkom. Hij memoreerde de historische locatie in zijn speech. Daarna gaf hij het woord aan een oud Regimentscommandant Generaal-majoor Hans van der Louw. Hij gaf aan het nut om bij elkaar te komen en de mooie tijd die we in Schalkhaar met zijn allen hebben doorgemaakt in stand te

houden. De vele oefeningen en natuurlijk de hechte tijd op een kleine kazerne, waar iedereen elkaar kende.

Daarna gaf de voorzitter het woord aan de secretaris Gert Krijnsen. De secretaris vroeg aan Herman Wesselink om naar voren te komen. Herman is een van de oprichters van onze vriendenkring. Herman werd benoemd tot erelid van de vrienden van de Westenbergkazerne en kreeg een mooie oorkonde en een fles calvados. Onder luid applaus werd de oorkonde in ontvangst genomen. Daarna nam de voorzitter weer het woord en werden de namen van de leden van het bataljon voorgelezen die helaas ons het laatste jaar waren ontvallen. Een minuut stilte werd in acht genomen. De voorzitter memoreerde dat de Bataljonscommandant tevens Regimentscommandant Luitenant-kolonel Bjorn Wijnen en Bataljonsadjudant tevens Regimentsadjudant Peter Bakkes, verlaat waren door een beëdiging van bijna 100 nieuwe Fuseliers in Oirschot. De borrel nam zijn aanvang.

Rond 18.00 uur werd het alom geprezen Indische buffet geopend. Een aanrader om deze te nuttigen. Tijdens de maaltijd kwamen de Regimentscommandant en -Adjudant binnen. Daarna nam de Regimentscommandant het woord. Hij benadrukte de band van de Fuseliers om samen te komen. Ook nodigde hij eenieder uit voor het 85-jarig bestaan van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene op 28 augustus 2026. Deze jubileumviering vindt plaats op de Generaal-majoor De Ruyter van Stevenickkazerne te Oirschot. Fijn dat jullie na bijna 34 jaar na de sluiting van de Westenbergkazerne nog zoveel kameraadschap hebben. Wij hebben vanuit Oirschot calvados voor jullie meegebracht. Nadat iedereen een glas calvados had werd er een toost uitgebracht op het Regiment.

Na de maaltijd werd Indisch ijs geserveerd. We kunnen terugkijken op een geslaagde middag met een uitstekend Indisch buffet. Uiteraard worden weer ieder jaar veel oude koeien uit de sloot gehaald. Een klein gezelschap had een hotel afgehuurd, daar zijn ze tot in de kleine uren doorgegaan.

VOLO et VALEO

Genootschap Vrienden van de Fuseliers

Genootschap Vrienden van de Fuseliers op pad in Vught Fort Isabella en Kasteel Maurick als historisch decor

Tekst en foto's: Richard van de Velde

Op 17 april kwamen ruim dertig leden van het Genootschap Vrienden van de Fuseliers bijeen in Vught voor het jaarlijkse uitje. Ditmaal vormde Fort Isabella het startpunt van een dag die, mede dankzij het fraaie lenteweer, weer snel een ontspannen en kameraadschappelijk karakter kreeg. Op het terras van Bij Isabella werden we ontvangen met koffie en begroetten we elkaar hartelijk.

Na deze informele opening werd het gezelschap in twee groepen verdeeld voor een rondleiding over het uitgestrekte terrein van het voormalige fort en de latere kazerne. Onder leiding van een enthousiaste en kundige gids ontvouwde zich de rijke geschiedenis van deze bijzondere plek. Fort Isabella, gelegen tussen 's-Hertogenbosch en Vught, vormt al eeuwenlang een strategische schakel tussen stad en landschap, met de Gement en het Bossche Broek als natuurlijke buffer.

Terrein Fort Isabella

Wat begon als een verdedigingswerk tijdens het Twaalfjarig Bestand in 1617, groeide uit tot een belangrijke militaire locatie. Het fort beschermde 's-Hertogenbosch tegen verschillende dreigingen en werd in de twintigste eeuw omgevormd tot de Isabellakazerne. Hier waren onder meer het 17e Regiment Infanterie en later het Regiment Wielrijders gelegerd.

Juist dit Regiment Wielrijders, opererend op de fiets, sprak tot de verbeelding. Tot mei 1940 waren zij op deze locatie gestationeerd. Bij het uitbreken van de oorlog boden zij dapper weerstand tegen de Duitse inval, zij het tegen een hoge prijs. Het kleine museum op het terrein gaf hiervan een indringend beeld, met onder meer originele fietsen, uitrustingsstukken en persoonlijke documenten.

Na deze eerste kennismaking met Vught verplaatste het gezelschap zich naar Kasteel Maurick, op korte afstand gelegen. Dit middeleeuwse kasteel, idyllisch gesitueerd op een eiland in de Dommel, vormde het decor voor het tweede deel van de dag.

Voor voorzitter Jan van Lieverloo was dit zichtbaar een thuiswedstrijd. Zijn zoon Niek is al jarenlang mede-eigenaar van het kasteel en Jan zelf was betrokken bij eerdere verbouwingen. Met grote kennis van zaken leidde hij het gezelschap door het kasteel en de omliggende tuinen. Daarbij kregen we niet alleen de representatieve zalen te zien, maar ook minder toegankelijke ruimtes zoals de keukens, wat het bezoek een bijzonder persoonlijk karakter gaf.

Kasteel Maurick kent een geschiedenis die teruggaat tot de dertiende eeuw. Het diende onder meer als legerhoofdkwartier voor prins Maurits en later Frederik Hendrik tijdens het beleg van 's-Hertogenbosch in 1629. In de eeuwen daarna onderging het diverse verbouwingen, om uiteindelijk te worden getransformeerd tot de stijlvolle locatie die het vandaag de dag is.

Op het binnenterrein vond vervolgens een traditiegetrouw moment plaats. Twee nieuwe leden, Fred Baars (L) en Tony Kersbergen, de schoonzoon van Adriaan Stolk, ontvingen uit handen van de voorzitter hun Genootschapspeldje. Zoals gebruikelijk werd dit gevolgd door een toost met Calvados, waarbij het glas werd geheven op het Regiment en de onderlinge verbondenheid.

Uitreiking speld aan resp. Fred Baars en Tony Kersbergen

De dag werd afgesloten met een uitstekend verzorgd en bijzonder gezellig driegangendiner in het kasteel. In een ontspannen sfeer werd nog lang nagepraat over een geslaagde dag, waarin historie, kameraadschap en beleving opnieuw op fraaie wijze samenkwamen.

Diner op Kasteel Maurick

Bataljonsstaf

Functieoverdracht Bataljons- en Regimentsadjudant

Op 7 juli vond op de bataljonsappèlplaats de ceremoniële functieoverdracht plaats van Bataljons- en Regimentsadjudant Peter Bakkes aan Stefan Meppelink. In aanwezigheid van de aangetreden Battlegroup, militaire genodigden, veteranen, familie en vrienden droeg Peer de functiestok over aan Stefan.

Na ruim drie jaar nam Peer afscheid van een functie waarin hij zich met hart en ziel heeft ingezet voor de Fuseliers, de Battlegroup en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Tijdens de ceremonie werd stilgestaan bij zijn betrokkenheid, vakmanschap en verbindende rol binnen de eenheid. Voor zijn bijzondere verdiensten voor het Regiment werd hij onderscheiden met de Regimentswaardering in Zilver.

Met de overhandiging van de functiestok begon voor Stefan een nieuw hoofdstuk. In zijn eerste toespraak sprak hij zijn trots uit om terug te keren naar het bataljon waar zijn militaire loopbaan begon. Daarbij benadrukte hij het belang van een sterke basis, vakmanschap en samenwerking als fundament voor de uitdagingen die voor ons liggen.

Wij bedanken Peer voor zijn jarenlange inzet en wensen Stefan veel succes in zijn nieuwe functie.

Volo et Valeo!

Battlegroup ontvangt invasiekoord in Tilburg

Op 2 april ontvingen nieuwe Fuseliers en ongeveer 200 militairen van 17 Battlegroup in het Vrijheidspark in Tilburg hun invasiekoord. Een bijzonder moment, juist op deze plek met zoveel historische betekenis voor het Regiment. Het koord werd uitgereikt door dragers van het Draaginsigne Gewonden (DIG). Locoburgemeester Van der Pol van de gemeente Tilburg sprak de militairen toe en bedankte hen voor hun inzet, iets wat in de huidige tijd belangrijker is dan ooit.

Vervolgens nam de Regimentscommandant het woord. Hij stond stil bij de tradities van het Regiment en de rol van de Prinses Irene Brigade bij de bevrijding van Tilburg. Ook legde hij de verbinding met de Battlegroup van nu. In erkenning van de onmisbare rol van de Genie, Herstel en Geneeskundige Zorg binnen de Battlegroup ontvingen ook zij het invasiekoord, als krachtig symbool van saamhorigheid en kameraadschap.

Na afloop marcheerde de Battlegroup naar de Piushaven. Daar werd het invasiekoord traditiegetrouw nat gemaakt met een sprong in het water, als herinnering aan de landing in Normandië.

Overhandiging nieuw vaandeldoek

Op 8 april is het nieuwe vaandeldoek tijdens een officieel moment overhandigd door luitenant-kolonel De Haan aan de Regimentscommandant. Het nieuwe doek kent enkele subtiele, maar betekenisvolle aanpassingen. Zo is aan de kroon een blauwe steen toegevoegd en is de kleur van de leeuwen op de achterzijde gewijzigd naar de oorspronkelijke kleuren. Daarnaast zijn de opschriften van de cravatten op het vaandel geborduurd, waardoor de losse cravatten komen te vervallen. Het nieuwe vaandeldoek werd een dag later, tijdens de beëdiging in Oirschot, direct in gebruik genomen. Daarmee kreeg het een passend en waardig eerste gebruik.

Traditiedag 2026

Op 8 april namen manschappen en onderofficieren deel aan de Traditiedag. Een dag die in het teken stond van het versterken van het Fuseliersgevoel en het overbrengen van de rijke geschiedenis en tradities van ons Garderegiment.

De manschappen begonnen de dag met het onderhouden van het gebouw Congleton en de rekwisieten en monumenten daaromheen. Aansluitend brachten zij een bezoek aan het museum, waarna hun kennis werd getoetst aan de hand van een vragenlijst. De onderofficieren werkten gedurende de dag aan hun syndicaatsopdrachten, die zij vervolgens presenteerden.
In de middag ontvingen zij allemaal hun felbegeerde oranjeblauwe ondergrondje en brachten zij een toost uit op het Garderegiment.

Veteraan in de klas

In april brachten een veteraan, een Hedelse historicus en een Fuselier van de Alfa Tijger Compagnie een bezoek aan groep 7 en 8 van de Hedelse basisscholen De Zaaier, De Pollenhof en De Lispeltuut.

In het kader van burgerschap vertelden veteraan Joep, museumdirecteur Arie en Fuselier Niels over oorlog en vrede. Daarbij deelden zij ervaringen uit Kosovo en Afghanistan en vertelden zij over de Prinses Irene Brigade in Hedel tijdens de Tweede Wereldoorlog. De combinatie van historische foto's en foto's van dezelfde locaties in het heden maakte de verhalen voor de leerlingen extra herkenbaar.

De meeste indruk maakte Fuselier Niels, die in gevechtstenue zijn complete uitrusting liet zien en de leerlingen deze ook zelf liet ervaren. Het werd een leerzame ochtend die de leerlingen niet snel zullen vergeten en die zichtbaar enthousiasme voor Defensie heeft aangewakkerd.

Nationale Dodenherdenking

Op 4 mei werden in Hedel, Colijnsplaat en Tilburg door een afvaardiging van het Regiment kransen gelegd tijdens de Nationale Dodenherdenking. Hiermee werd stilgestaan bij alle militairen en burgers die sinds het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog zijn omgekomen in oorlogssituaties en tijdens vredesmissies.

In de periode 1944-1945 vocht de Prinses Irene Brigade in deze Vaandelplaatsen voor de bevrijding van Nederland. De jaarlijkse herdenking houdt de herinnering aan hun inzet en de offers die zijn gebracht levend. Ook vandaag blijft het van groot belang om stil te staan bij de prijs die is betaald voor onze vrijheid.

Opdat wij niet vergeten.

Volo et Valeo!

85
JARIG JUBILEUM
PRINSES

1.250 euro

S IRENE

SFOR

81 jaar vrijheid Den Haag

Op 8 mei werd stilgestaan bij de bevrijding van Den Haag, inmiddels 81 jaar geleden.

Bij de herdenking waren onder anderen ZKH Prins Jaime en zijn dochter HKH Prinses Gloria Irene aanwezig, evenals de ambassadeurs van het Verenigd Koninkrijk en Canada. Namens het Regiment was een afvaardiging van de Charlie Compagnie aanwezig. Ook leerlingen van het Montaigne Lyceum in Den Haag woonden de ceremonie bij.

Tijdens de herdenking spraken burgemeester Van Zanen en de Regimentscommandant de aanwezigen toe. Kerim en Lucas droegen een gedicht voor.

Daarnaast waren verschillende oudgedienden van het Regiment en dragers van het Draaginsigne Gewonden aanwezig. Leerlingen reikten de kransen aan voor de kranslegging en hielpen bij het uitdelen van de calvados voor de traditionele toost.

De ceremonie werd afgesloten met de Irenemars, gespeeld door de beiaardier van de Grote Kerk.

Sergeant-majoor Niels ontvangt zilveren medaille

Op **28 mei** ontving Sergeant-majoor Niels op de bataljonsappelplaats de zilveren medaille als blijk van waardering voor **24 jaar** trouwe dienst, inzet, loyaliteit en vakmanschap binnen Defensie. De medaille werd door de kinderen van Niels aan de bataljonscommandant overhandigd, waarna deze hem bij Niels opspeldde.

In zijn toespraak blikte de bataljonscommandant terug op de indrukwekkende loopbaan van Niels. Van uitzendingen naar Afghanistan en Irak tot zijn huidige functie als Sergeant-majoor mortieren: altijd stond hij bekend om zijn loyaliteit, vakmanschap en onvermoeibare inzet voor zijn mensen en eenheid. Een militair in hart en nieren, met een groot verantwoordelijkheidsgevoel en een voorbeeld voor velen. Een loopbaan om trots op te zijn.

De zilveren medaille staat symbool voor zijn jarenlange toewijding, inzet en karakter. Namens het Regiment feliciteren wij Sergeant-majoor Niels met deze welverdiende onderscheiding.

Fighter Lion

In **juni** namen de Alfa Tijgers deel aan de oefening **Fighter Lion**, de grootste landmachtoefening van de afgelopen jaren. Na de consignatie in Oirschot startte de oefening met een roadmarch van 15 uur richting het inzetgebied. Gedurende de oefening leverde de Compagnie een bijdrage aan het optreden van zowel 42 Battle Group als 44 Battle Group. In bosrijk terrein vochten de Tijgers onder zware omstandigheden, zowel verdedigend als aanvallend, in gecombineerde teams. Daar waar de pantserinfanterie het verschil maakt, droegen zij bij aan het winnen van het gevecht.

Aan het einde van de oefening werd het Tijgerteam gecertificeerd op niveau 4. Daarmee werd een succesvolle oefenperiode afgesloten.

Rhino bokaal voor vierde jaar op rij

Op 8 juli namen de Fuseliers deel aan de jaarlijkse Brigade Sportdag. Tijdens verschillende sportonderdelen werd met inzet, doorzettingsvermogen en teamspirit gestreden om de prijzen. Met succes: de Rhino bokaal bleef voor het vierde jaar op rij in handen van 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI. Daarnaast wisten de Bravo Eagles voor het derde jaar op rij de Rhino bokaal voor de Compagnieën te winnen.

Ook werd Sergeant-majoor Gijs uitgeroepen tot Sportman van het Jaar. Een mooie erkenning voor zijn prestaties en inzet.

Een prestatie waar we als Bataljon trots op zijn.

Fuseliers finishen 108e Nijmeegse Vierdaagse

Ook dit jaar namen verschillende detachementen en Fuseliers deel aan de Nijmeegse Vierdaagse. Na vier dagen wandelen bereikten zij de finish van de 108e editie en werden zij onder luid applaus over de Via Gladiola onthaald.

Onthulling IJzeren Sergeant in Herpt

Op 1 april vond in Herpt de onthulling van de IJzeren Sergeant plaats. Bij deze bijzondere gelegenheid was een afvaardiging van het bataljon en de Alfa Compagnie aanwezig.

Met toespraken van de burgemeester van Heusden, eerste luitenant Merijn en de vinders Willem-Wouter en Will werd stilgestaan bij een bijzonder verhaal dat zijn oorsprong vond 26 jaar geleden. Destijds werd een zilveren armband gevonden, die na jarenlang onderzoek kon worden gekoppeld aan een militair van de Prinses Irene Brigade uit de Tweede Wereldoorlog.

Het verhaal van de verloren armband is er één van toeval, doorzettingsvermogen en blijvende herinnering. Met de onthulling van de IJzeren Sergeant op de Bakkersdam in Herpt heeft dit bijzondere verhaal een blijvende plek gekregen.

Lees het hele verhaal in de rubriek Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, eerder in dit blad.

A "Tijger" Compagnie

Rising Tiger

Tekst: Tlnt Anniek van Pelt

Half april stond voor de Alfa Tijgers alles in het teken van Rising Tiger. Gedurende meerdere dagen werden de Fuseliers zowel fysiek als mentaal uitgedaagd, waarbij samenwerken, doorzettingsvermogen en plezier centraal stonden. Iedere eenheid doorliep een eigen carrouselprogramma, waardoor de activiteiten elkaar voortdurend afwisselden.

Een belangrijk onderdeel van het programma was rotsklimmen. Tijdens onderdelen als de slingerafdaling, klettersteig, tyrolean en de indianenbrug werden grenzen verlegd op grote hoogte. Fuseliers die alle onderdelen succesvol afronden, ontvangen het vaardigheidsembleem rotsklimmen.

Naast de fysieke uitdaging was er ook ruimte voor herstel. In Aqua Mundo konden de militairen ontspannen en opladen, zodat zij weer fris aan de volgende onderdelen konden beginnen.

Ook stond een mountainbiketocht van ongeveer 30 kilometer op het programma. De route voerde door het heuvelachtige terrein rond Siedlinghausen, waar conditie, doorzettingsvermogen en teamwork op de proef werden gesteld.

Rising Tiger bood daarmee een mooie combinatie van fysieke uitdaging, persoonlijke ontwikkeling en teambuilding. Een week waarin de Alfa Tijgers opnieuw hebben laten zien dat zij samen iedere uitdaging aangaan.

Tiger Attack

Tekst: Fuselier der Eerste Klasse Sem van Bavel

Op de militaire oefenterreinen Budelerheide en Weerterheide stond deze week alles in het teken van oefening Tiger Attack. Wij als Alfa Tijger Compagnie hebben hier onder realistische omstandigheden intensief getraind in het optreden op groepsniveau, waarbij het versterken van onze tactische basis centraal stond.

Tijdens de oefening werkten we aan uiteenlopende scenario's die aansluiten op het hedendaagse optreden. Zo voerden we onder andere een aanval op een object uit, oefenden we verschillende tactische opstellingen en trainden we contactdrills, het verdedigen van posities en het verplaatsen onder uiteenlopende omstandigheden. Door dit te doen, hebben we onze procedures beter in de hand gekregen en meer vertrouwen in elkaar opgebouwd.

Een belangrijk onderdeel van de oefening was de WLP (waarnemings- en luisterpost). De militairen die in de WLP zaten, wisten de vijand snel te spotten en gaven hun waarnemingen direct door aan de overige groepen. Dankzij deze goede communicatie konden wij als compagnie snel reageren en de juiste acties inzetten. Juist op dit soort momenten blijkt hoe belangrijk samenwerking, vertrouwen en duidelijke communicatie zijn.

De oefening gaf onze groepscommandanten en militairen de mogelijkheid om continu te evalueren en waar nodig direct bij te sturen. Zo ontwikkelden we niet alleen onze individuele vaardigheden, maar groeiden we ook als groep.

Deze week stond ook in het teken van een belangrijke mijlpaal. Na maanden van trainen en voorbereiden hebben wij als Alfa Tijger Compagnie met succes onze niveau 3-certificering behaald.

Tiger Attack vormde daarmee niet alleen een intensieve oefenweek, maar ook een belangrijke stap in onze operationele gereedheid. Na de niveau 2-metingen eerder dit jaar hebben we opnieuw laten zien dat we klaar zijn voor de volgende uitdaging. Met onze niveau 3-certificering op zak richten we onze blik vooruit naar niveau 4, waar de oefeningen nog realistischer en complexer worden.

Met Tiger Attack hebben wij als Alfa Tijger Compagnie opnieuw laten zien waar we voor staan: vakmanschap, samenwerking, doorzettingsvermogen en het vermogen om onder alle omstandigheden als één team op te treden.

Wat vond ik zelf van de oefening?
Ik vond de oefening prima en heb die week weer veel bijgeleerd. De acties waren goed te doen en het was voor iedereen duidelijk wat er moest gebeuren. Zelf vond ik het optreden in de verschillende opstellingen het leukst, omdat je continu bezig was.

Volo et Valeo!

B "Eagle" Compagnie

Beëdiging te Oirschot

Tekst: Korporaal der Eerste Klasse Jay Esveldt

Op 9 april zijn 89 Fuseliers beëdigd in Oirschot, in het bijzijn van familie, vrienden, collega's en regimentsgenoten.

Normaliter gebeurt dit in een van de Vaandelplaatsen en gaat het vaak gepaard met de koorduitreiking. Ondanks dat Oirschot geen Vaandelplaats is, is het wel een belangrijke plek in onze Regimentshistorie.

Laat mij deze toelichten.

Tijdens de opmars door Nederland kwam de Prinses Irene Brigade op 17 oktober aan op de Oirschotse Heide en omgeving. Zij had als taak de frontlijn te bezetten op de zuidoever van het Wilhelminakanaal, tegenover Best en Oirschot. De Duitsers hadden hier de noordoever in handen. In dit gebied was het toen erg koud en vochtig en bovendien bestookten de Duitsers de stellingen voortdurend met mortiervuur.

De opdracht voor de brigade was om te voorkomen dat de Duitsers het Wilhelminakanaal konden oversteken vanaf de noordoever en om te verhinderen dat zij offensieve acties konden ondernemen. Drie gevechtsgroepen, zogenaamde gevechtsunits, aangevuld met delen van de verkenningsafdeling, werden hiervoor ingezet, elk met een frontbreedte van ongeveer drie kilometer.

De voorste lijn eigen troepen lag ongeveer 400 meter ten zuiden van de kanaaloever. De noordkant van het kanaal was niet te zien door de kanaaldijken, terwijl de Duitsers een goed waarnemingspunt bezet hadden in de vorm van de oude toren in Oirschot. Herhaalde beschietingen van de artillerie hadden geen gewenst effect. Twee Irenemannen slaagden er echter wel in een wachtpost in de nok van deze toren uit te schakelen.

Het eerste peloton van gevechtsunit 1, onder leiding van Luitenant Herbrink, lag op het meest linker gedeelte bij de ophaalbrug bij 's-Heerenvijvers tot ongeveer twee kilometer naar het westen. Zij hadden de stellingen overgenomen van een Schotse compagnie met de woorden: "May God bless you, my son."

De opdracht aan dat peloton was de vijand te beletten het kanaal over te steken en te infiltreren in eigen stellingen. Omdat het peloton een groot gebied moest bezetten, werd er gekozen voor drie vaste posten ter grootte van een groep, een patrouille tussen deze posten en een patrouille voor verkenning in front van de stellingen en aan vijandzijde van het kanaal.

De patrouilles waren succesvol. Tijdens de nachtelijke patrouilles van 17/18 en 18/19 oktober werden twee vijandelijke patrouilles ontdekt; deze werden zonder geweervuur gevangen genomen.

Op 20 oktober, tijdens een van de vele Duitse mortierbeschietingen, sloeg echter het noodlot toe toen korporaal der mariniers Willem Meijwaard in zijn hals werd getroffen door een vijandelijke granaatscherf. Korporaal Meijwaard was de eerste omgekomen marinier die tijdens de oorlog was ingedeeld bij de Prinses Irene Brigade.

Tijdens een patrouille in de nacht van 21 oktober werd een oversteek met boten over het Wilhelminakanaal gedaan. Helaas werd deze ontdekt door een Duitse patrouille. Bij dat vuurgevecht raakte soldaat Stönner zo zwaargewond dat hij een dag later in een ziekenhuis in Eindhoven overleed. Soldaat Gerard Marinus Stönner was uit Canada overgekomen en had zich in Engeland aangesloten bij gevechtsunit 1, de vrijwillige parachutisten.

Beide gevallen militairen worden gememoreerd op een plaquette in de Kapel De Heilige Eik aan de Proosbroekweg in Oirschot. Daarnaast draagt sinds 2020 de verkeersbrug over het Wilhelminakanaal in Oirschot de naam Stönner-Meijwaardbrug.

Naast het krijgshistorische verband van de Prinses Irene Brigade met de gemeente Oirschot, wordt sinds er tekst is toegevoegd aan de Irene-Mars in 1992 traditiegetrouw in het eerste couplet gezongen: “Van ’t regiment in ’t Oirschotse zand”, wat nogmaals de band met de gemeente bestendigt.

Terug naar de orde van de dag.

Onder een warme lentezon, zonder wolkje aan de lucht, stonden 89 nieuwe Fuseliers netjes opgesteld aan de zuidzijde van het marktplein in het dorpscentrum van Oirschot. Aan de westzijde was een delegatie van de DIG-dragers aanwezig en de relaties van de te beëdigen Fuseliers. Aan de noordzijde stond een delegatie van de Bravo Eagle Compagnie en aan de oostzijde deden de Vaandelwacht en de Bataljonscommandant hun intrede.

Na het afnemen van het appèl heeft de Bataljonscommandant alle aanwezigen toegesproken, waarin hij de band tussen Oirschot en ons Regiment benoemde, het belang van de aanwezigheid van het thuisfront benadrukte en een schilderij van het regiment schonk aan de gemeente Oirschot.

Ook de burgemeester, mevrouw Keijzers van de gemeente Oirschot, heeft de Fuseliers toegesproken.

Na het uittreden van de Vaandeldrager hebben alle nieuwe Fuseliers, één voor één, met de hand aan het vaandel hun eed of belofte uitgesproken. In het bijzijn van alle aanwezigen beloofden zij trouw aan de Koning, gehoorzaamheid aan de wetten en onderwerping aan de krijgstucht.

Aan alle nieuwe Fuseliers: welkom bij 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI.

Volo et valeo!

Vorming met resultaat

Tekst: Sergeant-majoor Vos

Tijdens de oefening Edelweiss Integration in het Oostenrijkse Lofer stond niet alleen het uitvoeren van opdrachten centraal, maar vooral de ontwikkeling van onze mensen. Vanuit de gedachte dat vorming de basis vormt voor operationele gereedheid, heeft de compagnie voorafgaand aan de oefening geïnvesteerd in het versterken van onze kernwaarden en het ontwikkelen van leiderschap.

In de voorbereiding hebben we samen met de compagnie onze kernwaarden vertaald naar een praktische IK (instructiekaart). Hierin hebben we vastgelegd wat de waarden doorzettingsvermogen, respect, professionaliteit, vertrouwen en trots betekenen in ons dagelijks optreden. Binnen deze oefening lag de nadruk op doorzettingsvermogen en inspirerend leiderschap. Deze waarden moesten niet alleen worden benoemd, maar vooral zichtbaar worden in het handelen van iedere Eagle.

Om deze ontwikkeling verder te versterken, heeft Majoor Kroon, drager van de Militaire Willems-Orde, een lezing verzorgd over mindset en leiderschap. Zijn boodschap over mentale weerbaarheid, eigenaarschap en het verschil maken onder moeilijke omstandigheden sloot naadloos aan bij de doelstellingen van de oefening.

Tijdens Edelweiss Integration werden de Eagles bewust onder verzwaarde omstandigheden ingezet. Door uitdagende verplaatsingen en groepsopdrachten werden zij getest op hun fysieke en mentale grenzen. Hierbij werd actief gebruikgemaakt van de mentaliteit uit ons credo: "Wij zijn winnaars. We zetten door en zeiken niet, ook niet wanneer het tegen zit." Deze mentaliteit stimuleert ons om door te zetten wanneer de omstandigheden zwaar worden en om samen als team het maximale uit onszelf te halen. De onderlinge competitie vormde hierbij een krachtig middel om elkaar uit te dagen en het beste in elkaar naar boven te halen.

Ook het kader heeft zich verder ontwikkeld. Vanuit het Expertisecentrum Leidinggeven Defensie hebben zij onderwijs gekregen in het effectief evalueren van gedrag. Vervolgens hebben zij deze kennis toegepast door de opdrachten van de Eagles te evalueren aan de hand van de eerder ontwikkelde IK. Hierdoor werd niet alleen gekeken naar het

behalen van de opdracht, maar vooral naar het gedrag, het leiderschap en de toepassing van onze kernwaarden.

De doelstellingen van deze investering in vorming zijn dan ook ruimschoots behaald. Een mooi bewijs hiervan was het opnieuw winnen van de Rhinobokaal door de Eagles. Tijdens deze sportdag kwamen de kernwaarden doorzettingsvermogen en inspirerend leiderschap duidelijk naar voren. De prestatie was niet alleen het resultaat van fysieke inzet, maar vooral van mentale kracht, samenwerking en leiderschap binnen de groep.

Met deze oefening hebben we opnieuw laten zien dat investeren in mensen direct bijdraagt aan het resultaat op het moment dat het erop aankomt. Vorming met resultaat.

Normandië herdenkingsreis

Tekst: Tweede Luitenant Tom Klinkenberg

De herdenkingsreis naar Normandië begon voor de Bcie en 3Pel van 411 met een introductiedag in de bioscoop. Voordat de deelnemers afreisden naar Frankrijk, werden zij meegenomen in de geschiedenis die zij tijdens de reis zouden gaan beleven. Door middel van verschillende presentaties werd aandacht besteed aan de oorsprong en inzet van de Prinses Irene Brigade tijdens de Tweede Wereldoorlog. De verhalen over de oprichting, de inzet vanuit Engeland en de uiteindelijke bijdrage aan de bevrijding van Europa vormden de basis voor de reis. Naast de geschiedenis van de Prinses Irene Brigade werd tijdens deze dag uitgebreid stilgestaan bij D-Day.

Vaandelwacht Gold Beach

Eenmaal aangekomen in Normandië begon de reis langs de historische locaties waar de gebeurtenissen tijdens D-Day zich hebben afgespeeld. Op verschillende plekken verzorgden deskundigen uit de Bcie presentaties over de gevechten, de tactieken en de persoonlijke ervaringen van militairen en burgers. Dankzij de ondersteuning en historische kennis van het Nederlands Instituut voor Militaire Historie (NIMH) kregen de deelnemers een diepgaand beeld van de gebeurtenissen die zich hier hebben afgespeeld.

Een bijzonder onderdeel van de reis was de verplaatsing te voet van Point du Hoc naar Colleville. Bewapend met historische kennis en het besef van de omstandigheden waarin de geallieerde militairen zich destijds bevonden, legden de Fuseliers een route af door dezelfde omgeving waarin duizenden militairen hun weg naar de bevrijding begonnen. De tocht maakte duidelijk hoe zwaar het terrein kon zijn, hoe slecht de weersomstandigheden konden zijn en hoeveel moed en doorzettingsvermogen de militairen nodig hadden om hun opdrachten uit te voeren.

Tijdens de reis was er naast het herdenken ook ruimte voor ontspanning, onderlinge verbondenheid en integratie met de mannen van 3Pel van 411. Een barbecue, gecombineerd met een zomercarnavalfeest, zorgde voor een ontspannen avond waarin samen werd teruggekeken op de indrukwekkende dagen. De avond kreeg een extra feestelijk karakter met de verkiezing van een nieuwe prins carnaval. Traditie, humor en kameraadschap kwamen hier samen en zorgden voor een gezonde afwisseling binnen het programma.

VTV Point du Hoc Colleville

Op Gold Beach, bij Arromanches, vond een belangrijk en symbolisch moment plaats. Op deze historische locatie, waar de geallieerden in 1944 landden en waar nog altijd de

Koorduitreiking

resten van de tijdelijke Mulberry-haven zichtbaar zijn, ontvingen de nieuwe Fuseliers hun invasiekoord. De koorduitreiking werd verzorgd door dragers van het Dragerinsigne Gewonde. Deze militairen, die zelf de gevolgen van een uitzending kennen, gaven hiermee niet alleen een onderscheiding door, maar ook een boodschap van verbondenheid, traditie en verantwoordelijkheid binnen het Regiment.

Ter afsluiting van de herdenkingsreis vond op 6 juni de herdenkingsceremonie in Arromanches plaats. Samen met veteranen, nabestaanden, militairen en vele andere aanwezigen werd stilgestaan bij de offers die tachtig jaar geleden zijn gebracht. De indrukwekkende ceremonie herinnerde iedereen eraan dat vrijheid niet vanzelfsprekend is en dat de verhalen van hen die vochten voor onze vrijheid moeten worden doorgegeven.

C "Beren" Compagnie

Eenheid 4 op Interflex

Tekst: Tweede Luitenat Garmt Jan Dijksterhuis

Vanaf 5 maart tot en met 22 april waren wij (17C eenheid 4) in Engeland voor Operatie Interflex. Operatie Interflex is een trainingsmissie waarbij wij in vijf weken Oekraïense militairen opleiden tot groepscommandant. Dit zijn militairen die qua ervaring sterk variëren: van een militaire verkeersregelaar tot mannen die hebben gevochten in de Azov-fabriek.

Ons doel: maak van een vier een vijf en van een zeven een acht. Niveau I is ondergeschikt; we hebben maar vijf weken, dus focus je op het leidinggevende aspect.

Ons peloton was opgedeeld in twee delen. Het trainingsteam bestond uit de pelotonscommandant, opvolgend pelotonscommandant, drie groepscommandanten en één groepscommandant genie. De rest van het peloton vormde het supportteam, dat ons ondersteunde in logistieke taken, instructiecapaciteit leverde en als demonstratieteam acteerde.

Wij vielen onder leiding van een Australische compagniesstaf en werkten nauw samen met twaalf Litouwse instructeurs, die ook onderdeel uitmaakten van ons trainingsteam. Verder waren er nog Zweden, Kosovaren en Finnen actief binnen de compagnie. Dit alles vond plaats op faciliteiten die werden beheerd door de Britten. Je kunt je voorstellen dat we veel hebben geleerd over internationaal samenwerken.

In de eerste periode van de cursus hebben we de trainees opgeleid op de Britse wapens en de basis gelegd voor Zelf Hulp Kameraden Hulp (ZHKH). Daarna gingen we al snel over naar commandovoering onder verschillende omstandigheden. Denk hierbij aan woodland-, urban- en trenchoptreden. Vervolgens gingen we het veld in om de trainees daadwerkelijk te begeleiden en te coachen in de uitvoering. Onze instructeurs waren verbonden aan een vaste groep trainees en hebben hen gedurende deze vijf weken zo goed mogelijk voorbereid op hun taak als groepscommandant.

Wij hebben ook veel kunnen leren van de Oekraïners. Hun inzet van drones heeft vaak als doel mensenlevens te besparen of mensen te vervangen bij risicovolle taken. Denk bijvoorbeeld aan het dichthouden van de perimeter of het oplossen van situaties waarbij een grote kans bestaat op slachtoffers aan eigen zijde, zoals het uitschakelen van een mitrailleursnest. Onze conclusie is dat de Oekraïners zeer ver zijn in het gebruik van drones, maar er ook erg afhankelijk van zijn. Wij zagen vaak dat wanneer we het gebruik van drones limiteerden, de trainees niet goed wisten hoe ze verder moesten gaan. Dat is voor ons een belangrijke les geweest.

Wij hebben een interessante en leerzame periode gehad tijdens Operatie Interflex. Ons trainingsteam heeft uitsluitend lesgegeven in het Engels. Onze manschappen hebben kunnen trainen op unieke locaties en we hebben de Oekraiiners kunnen helpen in hun strijd tegen onze gezamenlijke tegenstander. Veel dichter op het vuur dan dit komen wij momenteel niet.

Volo et Valeo!

Inzet EUMAM ATFT-C Ccie Ehd5

Tekst: Tweede Luitenant Tom Wevers

Op 26 mei 2026 vertrok de hoofdmacht van eenheid 5 van de Charlie "Beren" Compagnie naar Duitsland voor de MOWA-opleiding (Military Operations in Wooden Areas) onder de vlag van EUMAM (European Union Military Assistance Mission). EUMAM is de overkoepelende organisatie waaronder verschillende trainingsmissies voor de Oekraïense strijdkrachten worden georganiseerd. Het kan worden vergeleken met de verschillende missies die onder de vlag van INTERFLEX worden uitgevoerd. INTERFLEX is echter een initiatief van de NAVO en EUMAM van de Europese Unie.

De MOWA-opleiding is bedoeld voor Oekraïense groepscommandanten die al gevechtservaring hebben opgedaan. In vier weken kunnen zij zich verder specialiseren in infanterietaken en schieten op niveau 2. Vooraf was het plan dat het kader van eenheid 5 zich vooral met de trainees bezig zou houden, terwijl de manschappen de opleiding zouden ondersteunen en hun eigen training konden oppakken. Eenheid 5 werd voor deze inzet versterkt met een AMV'er (Algemeen Militair Verpleegkundige) en een korporaal van 13 GNK, vier genisten (inclusief groepscommandant) van 412 Pantsergeniecompagnie, een afvaardiging van de staf van de Charlie-compagnie, inclusief de CSM (Compagnies Sergeant-Majoor), en zeven Oekraïense tolken.

Al vrij snel nadat iedereen was aangekomen op de kazerne, bereikte ons het nieuws dat de MOWA-opleiding was geannuleerd. De reden hiervoor is nooit helemaal duidelijk geworden, maar waarschijnlijk waren er niet genoeg trainees om de training de moeite waard te maken. Hierna brak een periode van onzekerheid aan. Gaan we naar huis? Is er misschien nog een andere opleiding waarbij wij kunnen ondersteunen? Uiteindelijk werd het de tweede optie.

In dezelfde periode waarin wij de MOWA-opleiding zouden verzorgen, vond ook de ATFT-C (Advanced Tactical and Firing Training for Cadets) plaats. Dit is een training

die wordt gegeven aan officieren in opleiding na hun eerste jaar aan de academie in Oekraïne. De onderwerpen die tijdens deze opleiding aan bod komen, kunnen het beste worden vergeleken met die van de BOKL (Basis Opleiding Koninklijke Landmacht) in Nederland. Voorbeelden hiervan zijn schieten, wapenhandelingen, ZHKH en overleven in het bos. Voor deze training was nog geen eenheid beschikbaar die deze kon uitvoeren.

Voor ons vormde dit een mooie kans om onze tijd in Duitsland alsnog nuttig te besteden. In totaal kwamen tweehonderd trainees vanuit Oekraïne naar Duitsland om de ATFT-C te volgen. Van deze tweehonderd hebben wij gedurende drie weken veertig trainees opgeleid. Drie weken is erg kort om alle onderwerpen te behandelen, maar we hebben toch een mooi leerresultaat kunnen bereiken met onze trainees.

Hoewel wij ons hadden ingesteld op een andere doelgroep en opleiding, zijn we blij dat we via de ATFT-C alsnog een bijdrage hebben kunnen leveren aan het trainen van de Oekraïense strijdkrachten. Via deze weg wil ik al het ondersteunende personeel van de genie, GNK en de staf bedanken voor hun steun tijdens de inzet en hun bijdrage aan het succes hiervan.

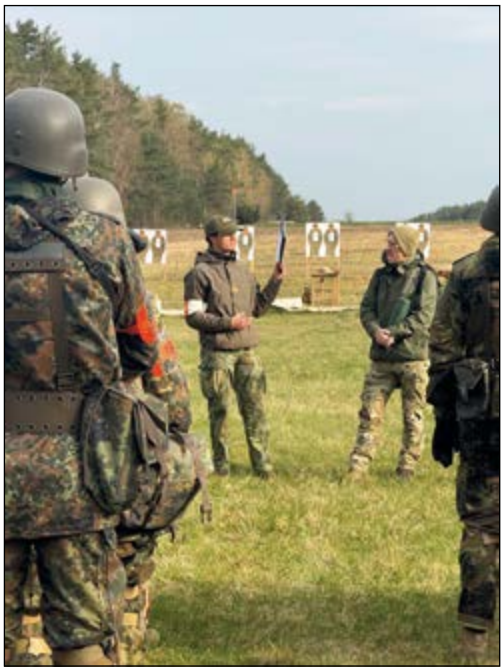
Volo et Valeo!

D "Springbok" Compagnie

BRT-1 EUMAM

Tekst: Korporaal der Eerste Klasse Danny Terhorst

Het noordoosten van Duitsland, de plek waar regelmatig getraind wordt, is tijdens EUMAM het toneel om Oekraïense militairen klaar te stomen voor hun bijdrage aan de strijd tegen de Russische oorlog. Tijdens het schrijven van dit artikel zitten we in week 3 en zijn we net klaar met Intro-Ex.

Na een korte voorbereiding in Nederland, waar we zelf hebben getraind in de loopgraven van Budel en de lessen van Interflex hebben vertaald naar het Nederlands, is het alweer tijd voor de missie EUMAM. Het feit dat dit voor de meesten de derde of vierde Oekraïne-trainingsmissie is, wordt gezien als een goede houvast.

Tijdens de *icebreaker* (eerste kennismaking met je Oekraïense groep) komen we erachter dat de gehele groep drie weken geleden nog burger was en dus geen militaire ervaring heeft. De werkachtergronden variëren van automonteur tot ingenieur. Na de pelotons-*icebreaker* van Elnt Mike en Sgt1 Bradley lijkt er al snel een saamhorigheidsgevoel en een can-do-mentaliteit te ontstaan. Een fundament dat essentieel is voor de aankomende weken.

Na een gezamenlijke kit-prep met materiaal van de Duitsers, waarvan sommige PGU dateren uit de tijd dat Duitsers nog voorwaarts gingen met *pan-*

zerchocolade in hun WOL-pakket, ontbreken tot onze verbazing essentiële spullen om in het bos te overnachten. Dit wordt later rechtgetrokken door de staf, met wat lobbywerk bij de Duitse collega's.

"Pryiednaty mahazyn!", "Zaryadyty!" en "Rozryadyty!" zijn de commando's die drie dagen lang te horen zijn op het winderige veld naast de kazerne. Alle BRT's zijn druk bezig om de wapenhandelingen en wapenleer over te brengen op de trainees. Hierbij krijgen we al snel een beeld van welke trainees de theorie direct in de praktijk kunnen toepassen en welke wat meer aandacht nodig hebben. Desalniettemin blijven de mechanische geluiden van de Heckler & Koch G36 onverstoorbaar doorgaan.

In een oud Sovjetgebouw net buiten de kazerne geven we, met behulp van een generator en een beamer, onze TCCC-lessen. De lessen, verzorgd door Medic Max en Combat Life Savers Danny en Nova, zijn zo ingericht dat theorie en praktijk naadloos in elkaar overlopen, waardoor de trainees zich de lesstof goed eigen maken. En net als bij eerdere rotaties klinken de woorden "*blyat*" en "*suka*" weer luid en duidelijk tijdens de tourniquet-praktijklessen. Want als je hier de tourniquet niet goed aandraait, doe je dat aan het front ook niet. *Train as you fight*.

Eenmaal aangekomen in week drie is het tijd voor Intro-Ex. Hierbij leggen we de basis voor het manoeuvreren en overleven in het bos. Zoals bij elke oefening sluiten we af met

een *battle lane*: een parcours waarin de trainees hun kennis moeten laten zien onder stress en tijdsdruk.

De theorie is één ding, maar pas onder stress, in het bos, met druk op de ketel, blijkt of de les is geland. De mannen uit Oekraïne begonnen hier als burgers, maar groeien dag na dag richting militairen die straks hun plek moeten vinden in een oorlog die ze niet zelf hebben gekozen. Elke rotatie blijft het een bijzonder proces om onderdeel van te zijn. Het gaat stap voor stap, maar in ieder geval wel een stap vooruit.

Volo et Valeo!

EUMAM Tac Ex en Trench Ex

Tekst: Eerste Luitenant der Fuseliers Dijk, commandant Verkenningspeloton

Na een drukke en effectieve start van de 50-daagse opleiding, die in het teken stond van de militaire basisvaardigheden, ving de periode van "Tac Ex" en "Trench Ex" aan.

Gedurende "Tac Ex" worden de basisprincipes van het infanterie optreden aangeleerd. Deze 3-daagse oefening betreft het aanleren van de verschillende verplaatsingstechnieken, de individuele contactaanname, ontplooien, met buddy's voorwaarts en tot slot de gelegenheidsaanval. De eerste dagen worden deze TTP's aangeleerd en na mate de dagen vorderen worden de omstandigheden zwaarder. De fysieke en mentale vermoeidheid neemt toe en dit alles wordt afgesloten met de inmiddels welbekende Battle Lane. Een opdracht in een scenariovorm, onder leiding van een Nederlandse instructeur. Samen met een viertal Oekraiense trainees wordt er invulling gegeven aan de opdracht, waar alles samen komt onder stressvolle omstandigheden.

Na een korte periode van recuperatie was het tijd voor de "Trench Ex". Een zwaartepunt in de training, gezien het gebruik van loopgraven aan het front in Oekraïne. Zowel offensieve- als defensieve activiteiten worden gedurende deze oefening behandeld. Na de aanleerperiode gingen de Oekraïense trainees een 36-uurs scenario in. Bij aanvang werd er middels een pelotonsactie een loopgraaf gezuiverd van vijand en aansluitend ingericht voor de verdediging. Meerdere opeenvolgende events, zowel defensief als offensief werden in de dagen erna opgespeeld. De mentale gehardheid van de Oekraïense trainees werd op deze manier op de proef gesteld. Weinig slaap, alles onder tactische omstandigheden en continue vijanddruk. En na dit alles werden ze nogmaals op de proef gesteld middels een Battle Lane, waarna "Trench Ex" ten einde was.

Terugkijkend op een intensieve periode voor zowel de Oekraïense trainees, als onze eigen instructeurs, zijn er goede re-

sultaten geboekt. Waar de trainees weken eerder voor het eerst een wapen in hun handen hebben gekregen, zijn ze nu in staat geweest om zowel groeps- als pelotonsgewijs acties te ontplooien. Dankzij de inzet van onze eigen instructeurs, die letterlijk dag- en nacht voor de trainees klaar staan, wisten we in korte tijd van burgers, militairen te maken, gereed voor inzet aan het front in Oekraïne.

Trainingsweek 7 & 8 EUMAM

Tekst: Eerste Luitenant der Fuseliers Sten IJsseldijk, Pelotonscommandant BRT-3

Na een intensieve periode van aaneengesloten oefendagen en meerdaagse oefeningen in de loopgraven, stond trainingsweek zeven in het teken van urban optreden.

In een drietal oefendagen hebben de Nederlandse instructeurs zoveel als mogelijk over urban optreden onderwezen aan de trainees. In de voorbereiding hiervoor is, zoals vaker tijdens deze inzet, bewust de samenwerking met (ervaren) Oekraïense instructeurs gezocht. Dit om de inhoud van het trainingsprogramma op een dusdanige manier samen te stellen dat deze aansluit op huidige Oekraïense TTP's en scenario's.

In de beperkte trainingstijd hebben de trainees de instap in de ruimte geleerd, om vervolgens de ruimte te leren zuiveren en van ruimte naar ruimte te bewegen. Aan deze basis zijn vervolgens de inbraak en het verplaatsen van huis naar huis toegevoegd, waarmee kleinschalig groepsoptreden in een urban omgeving mogelijk werd.

Na het behandelen van dit laatste thema van de opleiding, kon de focus gelegd worden op de voorbereidingen voor de eindoefening. Concreet hield dit in dat de rest van deze voorlaatste trainingsweek gewijd werd aan reeds behandelde onderwerpen, waarbij doelmatige verzwaring werd

toegepast om de trainees optimaal voor te bereiden op complexere scenario's.

Na de laatste zondag van de opleiding, ging maandagochtend al vroeg de eindoefening en daarmee de laatste trainingsweek van start. In een doorlopend 40-uursscenario werden de trainees onderworpen aan een fysiek en mentaal uitdagend programma, waarin alle onderwerpen van de opleiding terugkwamen.

Op drie sporen legden de drie pelotons een route door het oefenterrein af, waarbij alles uit de kast werd getrokken om een zo realistisch mogelijke context te creëren. De eindoefening ging van start met het uitvoeren van een pelotonsaanval op een oord en het inrichten van een verdediging hierin. Aansluitend werden de trainees naar een massive casualty (MASCAL) gebracht waar onder uitdagende omstandigheden een groot aantal oefenslachtoffers, gegrimeerd met slachtafval en varkensbloed, behandeld moest worden.

Vervolgens legden de trainees een route door het bos af waarbij diverse tactische opdrachten uitgevoerd werden. Gedurende de nacht werd een groepsgewijze observatie uitgevoerd op een loopgraaf, die bij het aanbreken van het daglicht pelotonsgewijs aangevallen en vermeesterd werd. Na het inrichten van een verdediging in de loopgraaf, luidde de welbekende term end-ex.

De trainees wisten echter niet dat er na deze zogenaamde end-ex, nog een kleine mentale training op het programma stond. In stressvolle omstandigheden werden de trainees een laatste keer aan de tand gevoeld, waarna de eindoefening erop zat. Dit einde van de eindoefening markeerde tegelijkertijd het einde van de opleiding, waardoor enkel nog de logistieke afwikkeling, het farewell diner en het afscheid gepland stond.

Op een waardige manier heeft al het Nederlandse personeel een laatste keer gegeten met alle trainees, waarna een beladen afscheid volgde. In de daaropvolgende nacht bewezen wij de trainees onze laatste dienst door een erehaag te vormen voor de poort waardoor de bussen de kazerne verlieten.

Long Range Antitank (LRAT): voorwaarts in vernieuwing

Tekst: Eerste Luitenant der Fuseliers Mike, PC eenheid 8

Na een geslaagde inzet in het kader van de missie EUMAM zijn de Springbokken teruggekeerd in Oirschot en ligt de focus weer op het trainen van onze organieke taken. Toch heeft de samenwerking met onze Oekraïense partners het stof, dat inmiddels al een tijdje over onze TTP's ligt, doen opwaaien. De context waarin wij moeten kunnen opereren is immers veranderd: een transparanter gevechtsveld door onder andere drones en electronic warfare (EW), alsook een kortere sensor-to-shooter-tijd. Ofwel: we worden makkelijker onderkend en vervolgens sneller aangegrepen. Als LRAT-peloton moeten we dus innovatief zijn om vroegtijdige onderkenning te voorkomen en toch onze beoogde effecten te bereiken. Reden om het veld in te gaan en binnen een realistisch scenario te experimenteren met onder andere ons optreden en onze uitrusting.

Voorbereidingsweek

Uitgangspunt voor de oefening was dat wij als LRAT-peloton ontplooid zijn tussen het verkenningspeloton en de gevechtscompagnieën van het bataljon. Hierbij is onze rol om de high payoff targets (HPT'en) van onze opponent uit te schakelen, bijvoorbeeld de schaarse doorbraakcapaciteit binnen een Russische Motor Rifle Brigade. Hiermee creëren we de juiste randvoorwaarden voor de reguliere compagnieën om het gevecht te winnen. Om beslagen ten ijs te komen, hebben we in de voorbereidingsweek lessen aan elkaar gegeven op het gebied van onder andere materieelherkenning, het opmaken van een call for fire en het doctrinair optreden van een Russische brigade. In combinatie met ons hernieuwde operatieconcept, waarin heimelijk verblijven, mobiliteit te voet en optreden in kleine verbanden centraal staan, was het peloton gereed om de concepten in praktijk te brengen.

Maandag

Op maandag trainden we de bereden verplaatsing van het verblijfsgebied naar ons compagniesvak. Hierbij werden onder andere de wegverkenning en de terreindeelverkenning getraind. Als onderdeel van de Delta-compagnie moeten we immers ook verkenningstaken kunnen uitvoeren daar waar het verkenningspeloton onvoldoende tijd of capaciteit heeft. Hierbij hebben we tevens een CP-element van de Russische divisieverkenners kunnen vernietigen dat reeds aanwezig was in het bataljonsvak.

Dinsdag

Na aankomst in het compagniesvak hebben we onze opstellingen, dumplocaties en hides verkend. De hide is ons antwoord op het transparantere gevechtsveld en haalt zijn inspiratie uit het optreden van het Korps Commandotroepen in de Koude Oorlog. In minder dan een dagdeel hebben we een gehele antitankgroep van zes man, inclusief middelen, in een relatief comfortabele put onder de grond gekregen. Hierin kunnen zij gedurende langere tijd verblijven, voorraden opslaan en zelfs hun behoeften doen. Hiermee zijn zij onzichtbaar voor het Russische verkenningsbataljon met zijn organieke drone- en EW-capaciteit. Vanaf hier opereerden we ook onafhankelijk van de Fennek, die met zijn signatuur en het feit dat we uiteindelijk terug moeten keren naar eigen troepen, mogelijk eerder een last dan een asset wordt.

Woensdag

Nu het Brigade Verkenningseskadron de opmars van de hoofdmacht meldt, gaan de ploegen in de hides naar 'algeheel'. We wachten op de juiste trigger om de hide los te laten en de Spike-opstellingen te betrekken: te vroeg en we incasseren inleidende beschietingen op de bosranden, te laat en de vijand is onze sector voorbijgereden. Nadat het verkenningspeloton de spitscompagnie heeft gemeld, hebben de ploegen binnen acht minuten de afstand overbrugd en zijn zij gereed voor het schot. Een simultaan Spike-schot schakelt de gesimuleerde C2-capaciteit van het eerste Russische bataljon uit en de ploegen breken af. Afstanden en tijden worden minutieus gemeten. De Rus gaat immers reageren en de korte sensor-to-shooter-tijd betekent dat hoe sneller we afstand kunnen creëren, hoe veiliger we zijn: mobiliteit is onze bescherming. Na een korte evaluatie doen we het opnieuw en weten we direct tijd en afstand te winnen.

Hierna hebben de ploegen zich gericht op het vinden en uitschakelen van eenheden die het gevecht ondersteunen vanuit ons verantwoordelijkheidsgebied. Denk hierbij aan Russische (luchtdoel)artillerie of logistieke elementen. De top-downcommandostructuur van het Russische leger maakt dat we met het uitschakelen van specifieke voertuigen de rest van de eenheid kunnen platleggen. De combinatie van directe en indirecte middelen, alsook de nieuwe Foliage Raid Suits, maakte de ploegen dan ook zeer effectief.

Conclusie

Het feit dat het antitankoptreden slechts beperkt staat beschreven, helpt ons om nieuwe dingen te proberen en mee te gaan met ontwikkelingen op het gevechtsveld. Iro-

nisch genoeg helpen oude concepten uit de Koude Oorlog ons om het gevecht van morgen te winnen. Daar waar we beschikken over capabel en zelfstandig personeel, zijn we erachter gekomen dat de hardware nog achterloopt. Het is belangrijk dat we onze bevindingen delen met de bovenliggende niveaus en momentum creëren. Voor ons eigen niveau is het nu belangrijk om de puntjes op de i te zetten, te blijven experimenteren en de samenwerking op te zoeken binnen de compagnie. Alleen zo winnen we van een opponent die inmiddels al ruim vier jaar lang iedere dag leert.

Volo et Valeo!

Delta Springbokken op Tilburgse Defensiedag

Tekst: Tweede Luitenant Anniek van Pelt

Op 30 mei was een delegatie van de Delta Springbokken Compagnie aanwezig op de Tilburgse Defensiedag in het Reeshofpark. De Compagnie nam deel vanwege de bijzondere band met de gemeente Tilburg, één van de Vaandelplaatsen van het Regiment.

De dag trok veel belangstelling van jong en oud. Bezoekers kregen de kans om een kijkje te nemen in een Fennek, de YBZ uit te proberen, verschillende wapensystemen te bekijken en te testen, te tijgeren en een parcours af te leggen met een zware platecarrier. Voor de jongste bezoekers was er bovendien de mogelijkheid om zich te laten camoufleren.

Het werd een geslaagde dag waarop bezoekers op een interactieve manier kennis konden maken met het materieel en de militairen van de Delta Springbokken Compagnie.

Schietoefeningen Verkenningspeloton

Tekst: Eerste Luitenant der Fuseliers Dijk, Commandant Verkenningspeloton

Na een periode die in het teken stond van de inzet voor EUMAM, was het in week 25 weer tijd om aan onze eigen getraindheid te werken. Na eerder dit jaar te hebben gecertificeerd en onder verzwaarde omstandigheden te hebben getraind, was het tijd om hierop voort te bouwen. Daarom reisde het Verkenningspeloton af naar het Infanterie Schietkamp (ISK) in Harskamp en het Artillerie Schietkamp (ASK) in 't Harde.

De trainingsweek begon op schietbaan Mike Aanval, waar de verkenners op groepsniveau verschillende taken hebben getraind. Hierbij lag de nadruk op het verplaatsen, het betrekken en inrichten van een observatiepost en het loslaten onder vijanddruk. Na een succesvolle trainingsdag werd de dag afgesloten met een WK-wedstrijd en een darttoernooi.

De tweede dag stond in het teken van een pelotonsactie op baan 23 van het Artillerieschietkamp. Na een korte bevelsuitgifte en commandovoeringscyclus was de opdracht duidelijk: het betrekken en inrichten van een screen. Na de verplaatsing en het betrekken van de achterwaartse locatie gingen de groepen vanaf het pelotonsverspreidingspunt op verkenning naar de aangewezen screen.

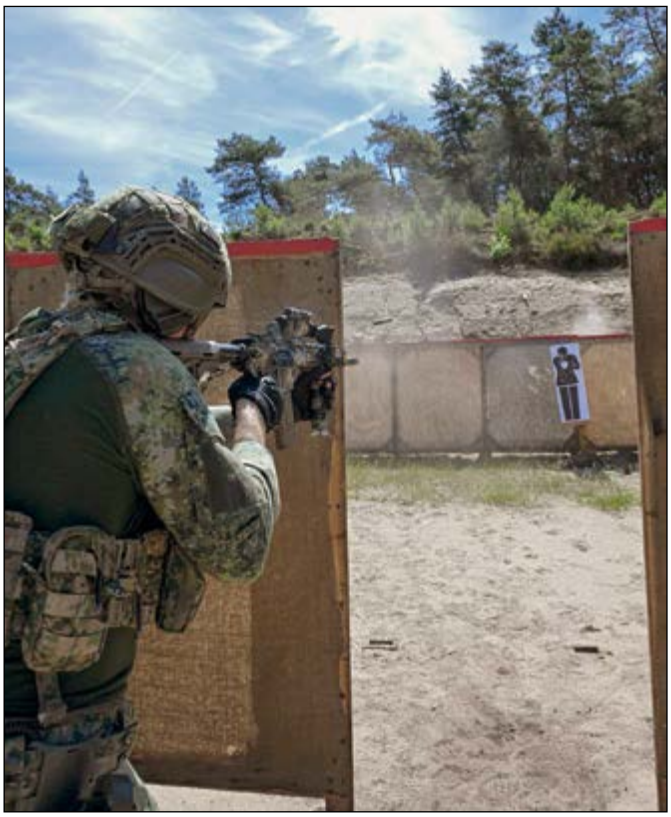
Vrijwel direct kwam één van de elementen in contact met de vijand, waarbij een gewonde viel. De overige verkenningen werden direct afgebroken en er werd contact gemaakt met het betrokken element. Onder dekkend vuur van het peloton werd de gewonde naar achteren gesleept, gestabiliseerd en gereedgemaakt voor afvoer. Met het peloton op

linie en de gewonde onder beveiliging daarachter, sprong het geheel terug richting het startpunt.

De inspanningen van die dag werden 's avonds beloond met all-you-can-eat spareribs. Al bleek de tent zó guur dat artikel 104 van het Wetboek van Militair Strafrecht – het bewust ongeschikt maken voor de dienst – bijna van toepassing was.

Voor de laatste schietdag verplaatste het Verkenningspeloton zich naar OVG (optreden in verstedelijkt gebied) Noorderheide, waar op de schermenbaan OVG-schieten werd getraind. Zowel met de Colt als de Minimi werden de vereiste testen geschoten. Degenen die deze succesvol afrondden, gingen vervolgens aan de slag met het trainen van de instap, het controleren van dode hoeken en het optreden van kamer naar kamer. Daarnaast werd met de Minimi verder gewerkt aan de basisschietconditie.

Na drie succesvolle schietdagen, waarin het Verkenningspeloton op niveau 1, 2 en 3 zowel de schietvaardigheid als de uitvoering van de tactische taken verder heeft ontwikkeld, was het tijd om via Oirschot koers te zetten richting een welverdiend weekend.

Uit de museumvitrine

Het uniform van Luitenant-kolonel der Fuseliers J.G. Brouwer

Het uniform uit de vitrine met op de linker benedenmouw een gewondenstreep.

In een vitrine in gebouw 8 staat een uniform van Lkol J.G. Brouwer. Op 17 juni bezocht zijn zoon de Regimentsverzameling en bracht als verrassing een grote hoeveelheid documentatie over zijn overleden vader mee. In mijn periode als PC op de KMS in Weert (1984 – 1986) heb ik het genoegen gehad om daar Lkol Brouwer, een zeer markante persoonlijkheid, vele malen te mogen ontmoeten. Nieuwsgierigheid naar dit uniform leidde tot nader onderzoek en een indrukwekkend verhaal.

In dit artikel beperk ik mij tot bijzondere gebeurtenissen in het leven en de militaire carrière (incl. het verzet tijdens WO II) van Lkol Brouwer gerelateerd aan de onderscheidingen (de batons, de groot-model onderscheidingen zijn nog steeds in het bezit van de familie) en (vaardigheids)emblemen op het tentoongestelde uniform.

Introductie

Jacobus Gerardus (Jacques) Brouwer werd geboren op 18 maart 1922 in Amsterdam en verhuisde als kind naar Nijmegen. Als net 18-jarige jongeman zag hij hoe de Duitsers in mei 1940 ons land binnen vielen. Hij hoorde de enorme explosies toen de Waalbrug en de bruggen over het Maas-Waalkanaal werden opgeblazen door de Nederlandse Genie. Bij Hatert mislukte dit en Brouwer zag hoe de Duitsers de overzijde bereikten en de Nederlandse bunkers van achteren aanvielen. Hij omschreef zijn gemoedstoestand als “een enorme boosheid en had in zijn naïviteit het vaste voornemen om tegen deze vijand te willen vechten”.

Tweede Wereldoorlog en in het verzet

Om te voorkomen dat hij in Duitsland tewerkgesteld werd ging Brouwer studeren aan de Zeevaartschool. Deze school was, door de Duitsers gedwongen, verhuisd van Vlissingen naar Nijmegen. Brouwer leerde voor marconist omdat dit later nuttig kon zijn in het leger. Zijn studieresultaten werden bewust onvoldoende gehouden om te voorkomen dat hij zou slagen voor de opleiding en daarna aan boord van een Duits schip zou worden geplaatst. In december 1941 richtte hij samen met enkele leerlingen van de zeevaartschool "de Pandoeren" op: een verzetsgroep onder het mom van een sportvereniging. De verzetsactiviteiten beperkten zich initieel tot het verspreiden van illegale blaadjes en groeide later door naar meer en grotere verzetsdaden. Brouwer werd door de bezetter tweemaal, o.a. door verraad, voor zijn illegale activiteiten opgepakt. Hij zat van 19 januari tot 2 maart 1943 gevangen in Arnhem.

Huis van Bewaring I te Arnhem

EUSEBIUSBINNENSINGEL 11 - TEL. (08300) 24739 - 24182 - POSTB. 947153

Arnhem, 6 januari 1964.

De directeur van het Huis van Bewaring I te Arnhem verklaart hierbij, dat op 19 januari 1943 alhier op last van de Sicherheitspolizei werd ingesloten:

Jacobus Gerardus Brouwer

geboren te Amsterdam 18 maart 1922, studerend, wonende te Nijmegen, Zeigelbaan 44.

Inkomstengeld 22 cent.

Op 2 maart 1943 te 17 uur ontslagen.

De Directeur voornoemd,
namens deze,
Het Hoofd van Administr.

LUCHTBESCHERMINGSDIENST NUMEGEN

2e Aanstellings- en Legitimatiebewijs

voor

Naam en voorletters: Brouwer, J. G.

Adres: Jan Luijkenstraat 40 b

als: [redacted]

lid v. d. blokploeg

Vak: A Wijk: IV Blok: 26

NIJMEGEN, 30 Mei 1944

De commandant v. d. luchtbeschermingsdienst,

N.B. Deze kaart bij ontslag inleveren bij den cdt. lbd. Z.O.Z.

1 Nr. 4531-N

Vanaf december 1943 werkte Brouwer bij de luchtbescherming van de nieuwe P.G.E.M.-centrale aan de noordzijde van het Maas-Waalkanaal. Hij werd in 1952 hiervoor onderscheiden met de Herinneringsmedaille Luchtbescherming 1940-1945.

Boven de batons prijkt het "Vaardigheidsembleem Legerluchtwaarnemer" (ook bekend als de "waarnemer wing"). Op de borstzak prijken de "Herinneringsspeld Binnenlandse Strijdkrachten" en het MLV met cijfer 3. Het invasiekoord ontbreekt op dit uniform, omdat Lkol Brouwer in 1977 met FLO is gegaan.

Op zondag 17 september 1944 (tijdens Market Garden) werd de P.G.E.M.-centrale overvallen en veroverd door de Pandoeren o.l.v. Brouwer: zij namen diverse Duitse bewakers gevangen en voorkwamen daarmee dat de elektriciteitscentrale met het hoge gebouw en nog hogere schoorstenen zou worden vernietigd. Op 20 september 1944 was Brouwer hier getuige van de "Waalcrossing" door Amerikaanse militairen van de 82nd Airborne Division. Diezelfde morgen had Brouwer met de Pandoeren de Duitse krijgsgevangenen aan de Amerikaanse para's overgedragen. De 350 meter brede Waal en bijna anderhalve kilometer open vlaktes aan weerszijden ervan maakten deze wateroversteek op klaarlichte dag zeer gewaagd en risicovol. Het hoge P.G.E.M.-gebouw was een ideale observatiepost voor artilleriewaarneming en de beide Britse opperbevelhebbers van Operatie Market Garden, Lt. Gen Frederick Browning en Lt. Gen Brian Horrocks, zagen vanaf deze plek deze ongekende militaire operatie voor hun ogen gebeuren. Voor

zijn verzetswerk werd Brouwer in 1981 onderscheiden met het "Verzetsherdenkingskruis".
Op 3 november 1944 meldde Brouwer zich bij de "Nederlandsche Binnenlandsche Strijdkrachten" en werd op de Opleidingsschool Oorlogsvrijwilligers in Nijmegen geplaatst. Na deze opleiding trad Brouwer op 20 februari 1945 als beroepsmilitair in dienst bij de Koloniale Reserve van het KNIL en vertrok per schip naar Nederlands Oost-Indië. Op 20 februari 1950 kreeg Brouwer toestemming voor het dragen van het Oorlogsherinneringskruis met de gesp "Krijg te land 1940-1945".

Nederlands-Indië

Na de Japanse capitulatie, op 15 augustus 1945, ging Brouwer op 6 december 1946 naar de School Reserve Officieren Infanterie. Op 19 juli 1947 werd hij bevorderd tot Onderluitenant KNIL en al op 1 januari 1948 volgde de bevordering tot tweede luitenant. Op 23 december 1948, tijdens de 2e Politionele Actie (OPERATIE KRAAI), raakte Brouwer zwaar gewond toen zijn Brencarrier ten zuiden van Soerakarta op een mijn reed. Twee doden en drie zwaar gewonden waren het resultaat. Brouwer had 1 e, 2e en 3e graads brandwonden opgelopen. Voor zijn bijdrage aan de strijd in Nederlands-Indië werd hem het Ereteken voor Orde en Vrede met de gespen 1946, 1947, 1948, en 1949 toegekend. Pas in 1961 ontving Brouwer de gesp 1950.

Na de soevereiniteitsoverdracht, toen het merendeel van de Indiëgangers al terug in Nederland was, leidde hij in 1950 op Celebes een colonne voertuigen met repatrianten en zieken door het vijandelijk gebied. Hij kreeg toestemming om met zijn colonne door de T.N.I. linies te rijden. Kort na vertrek sloeg hij met zijn mannen een verraderlijke aanval op de colonne af van diezelfde T.N.I., waarmee hij honderden mensen het leven redde. Op 29 april 1953 werd hij voor deze actie op het Paleis op de Dam onderscheiden met het Bronzen Kruis.

Terug in Nederland

Op zijn verzoek werd hij bij K.B. van 28 december 1950 registratief heringedeeld bij de Landmacht en wel bij het Regiment Limburgse Jagers. Brouwer meldde zich in 1953, min of meer door geldnood gedwongen, voor de Troepenmacht in Suriname (TRIS), waar hij meer dan een jaar verbleef. Zijn gezin bleef achter in Nederland. Hij diende ook als VN-waarnemer in het Midden-Oosten.

De batons (foto vlnr en vbnb):
- *Lid in de Orde van Oranje-Nassau*
- *Bronzen Kruis*
- *Oorlogsherinneringskruis met gesp "Krijg ter Land 1940-1945"*
- *Verzetsherdenkingskruis*
- *Ereteken voor Orde en Vrede met de gespen 1946, 1947, 1948, 1949 en 1950*
- *Herinneringsmedaille VN-Vredesoperaties*
- *Onderscheidingsteken voor Langdurige Dienst als Officier met cijfer 'XXV'*
- *Kruis voor betoonde marsvaardigheid (met kroontje = 2 x)*
- *Nationale Sportmedaille NOC*NSF*
- *Herinneringsmedaille Luchtbescherming 1940-1945*
- *Herinneringsmedaille UNTSO*
- *Royal Victorian Order - Honorary Member*
- *Order of the British Empire – Honorary Member*

In Nederland diende Brouwer o.a. bij de Leger-waarnemersschool in Schaarsbergen, bij het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene in Schalkhaar en hij sloot zijn carrière af in Budel bij het (West) Duits garnizoen. Brouwer overleed op 14 juli 2005 in Weert.

Bronnen: Regimentsverzameling, Decorare nr. 15 (maart 2006) artikel H.G. Meijer, www.noviomagus.nl, Wikipedia en www.oorlogsbronnen.nl

Foto's: Regimentsverzameling en van www.noviomagus.nl

Lkol b.d Brouwer was na zijn pensionering, buitengewoon actief op het gebied van erkenning, waardering en zorg voor veteranen o.a. in de Bond van Wapenbroeders. Daarnaast spande hij zich enorm in om de betrekkingen tussen de voormalige vijanden (WO II) te normaliseren. Voor zijn inzet voor verzoening tussen Nederland en Duitsland ontving hij in 1997 het Duitse "Bundesverdienstkreuz 1. Klasse" en kreeg als eerste Nederlander de Vredesprijs van het Verbond Deutscher Soldaten.

Zijn inzet voor veteranen en de (zichtbare) erkenning en waardering voor hun bijdrage aan de overwinning in de Tweede Wereldoorlog bracht hem een "honoraire" benoeming in twee Britse ridderorden. Hij werd nog vele malen meer onderscheiden waaronder de benoeming tot Lid in de Orde van Oranje-Nassau en diverse (hoge) Duitse, Finse, Franse, Poolse en Belgische onderscheidingen.

De Prinses Gewapend

Vanaf vrijdag 28 augustus was het boek "Een prinses gewapend: De bewapening van de Koninklijke Nederlandse Brigade 'Prinses Irene' 1941-1945" te koop. Het boek werd, in aanwezigheid van de schrijvers, op de 85ste verjaardag gepresenteerd door militair historicus en Majoor der Fuseliers Mathijs Creemers en als eerste te koop aangeboden aan de bezoekers van het jubileum. Het is een kleurrijk, informatief en uitstekend gedocumenteerd boek voorzien van veel foto's, tekeningen en specificaties van alle (groeps)wapens en geschut van deze eenheid in de Tweede Wereldoorlog.

Zoals de, inmiddels overleden, zeer gerespecteerde voorzitter van de Vereniging van Oud-strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene – Generaal-majoor R.W. (Rudi) Hemmes – het al treffend in zijn voorwoord schreef:

"Dit boek over de bewapening van de Koninklijke Nederlandse Brigade 'Prinses Irene' 1941-1945, geschreven door de civiele experts M.J. Slootweg en V.M. Cozijn, is erg interessant. Het beschrijft de verwerving, problematiek, opleiding en het gebruik van deze wapens van de Nederlandse troepen in Engeland - en haar overzeese detachementen - tijdens een bijzondere periode in de geschiedenis van de Koninklijke Landmacht: de Tweede Wereldoorlog.

Dit boek is een welkome aanvulling voor het bewaren en bewaken van het militair historisch erfgoed voor de Koninklijke Landmacht in het algemeen en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene in het bijzonder."

Het hardcover boek (415 pagina's) "Een prinses gewapend: De bewapening van de Koninklijke Nederlandse Brigade 'Prinses Irene' 1941-1945" (ISBN: 9789082518399) is een uitgave van het "Museum Brigade en Garde Prinses Irene" en kost € 55,50.

Het boek is alleen verkrijgbaar in voornoemd museum gelegen op de Generaal-majoor de Ruyter van Steveninckkazerne Eindhovensedijk 42 5688 GN Oirschot (zie voor verdere (bezoekers)informatie over het museum: www.fuseliers.nl/regimentsverzameling) of, vanaf dinsdag 01 september, te bestellen via de webshop GFPI (www.fuseliers.nl/producten let op: met bijkomende verzendkosten).

